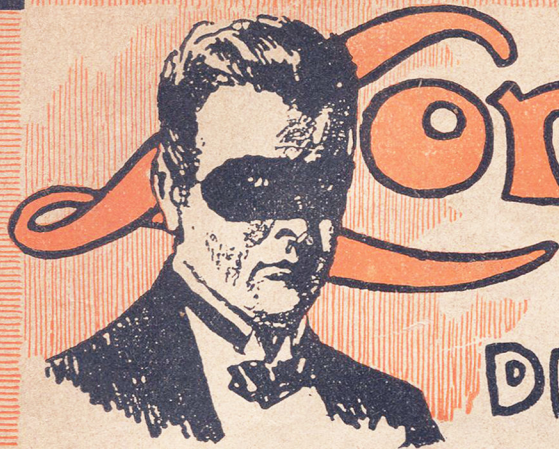

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

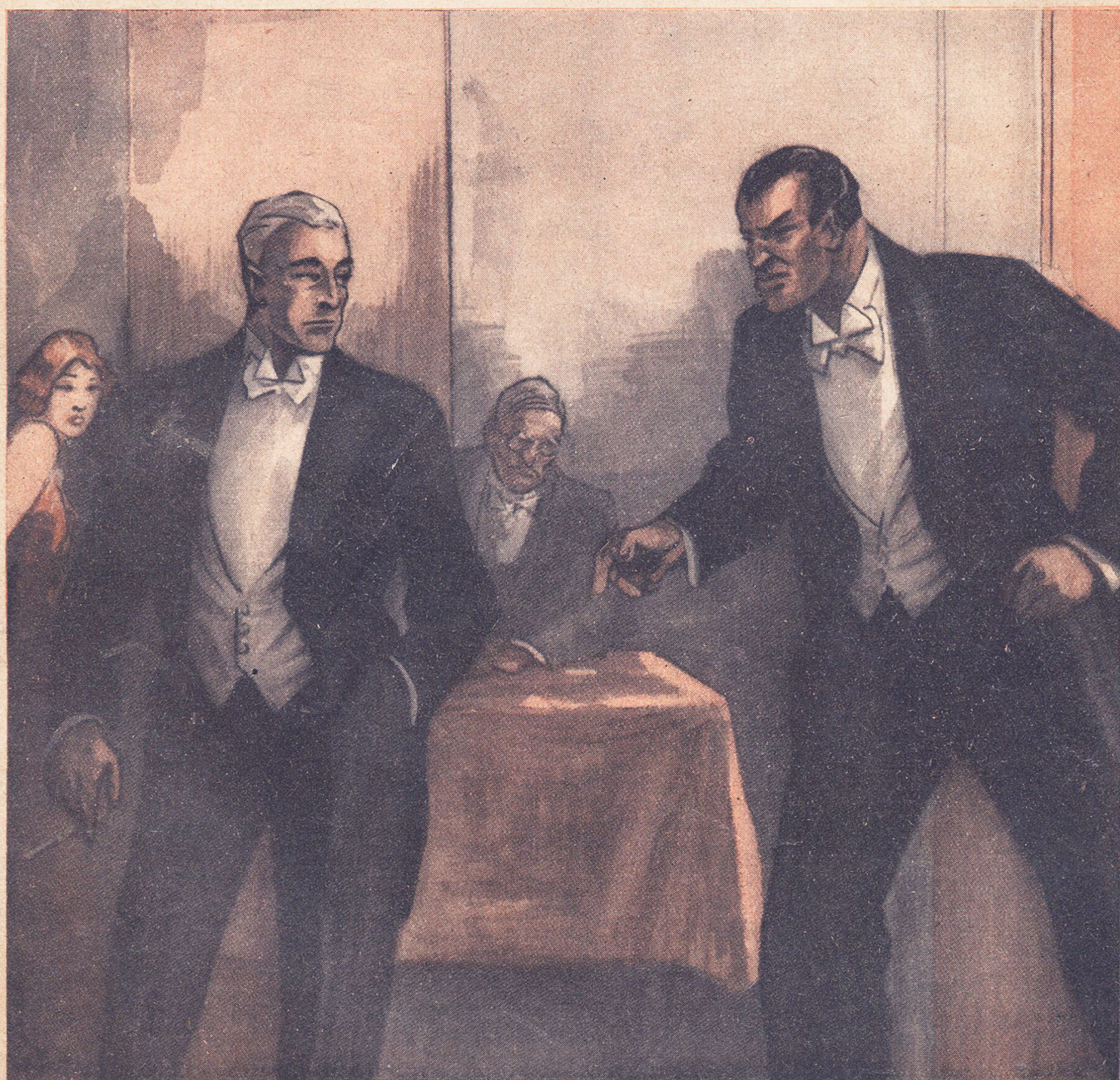
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 958

STRIJD OM DE MACHT.

20 cent

„Hier ben ik,” zei hij grijnslachend. „Mijn naam is Owen Peanut.”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Strijd om de macht.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

OM EEN NIEUWEN CHEF.

In een stad als New York moet er al heel wat gebeuren om de belangstelling van het publiek te wekken.

Men is er aan overvallen op klaarlichten dag zoo zeer gewend, dat men een bericht betreffende een bankoverval of een „hold up” van een banklooper vlak voor een druk cafe nauwelijks meer ten einde leest.

Een paar dooden kunnen ternauwernood meer aanspraak maken op belangstelling, als zij niet minstens zijn gevierendeeld, of in een oude boekenkist verpakt zijn.

Maar de zeer zonderlinge verdwijning van het bendelid, smokkelaar en afdreiger Mike Cassoni was toch wel in staat, zelfs de vermoeide, onverschillig geworden inwoners van deze onmetelijke wereldstad dagen achtereen te boeien.

Het was dan ook wel zeer zonderling, ja bijna ongelooflijk geheimzinnig, snel en handig in zijn werk gegaan.

Bijna zou men zelfs geneigd zijn, geloof te gaan hechten aan de tusschenkomst van bovennatuurlijke machten!

Alle bladen stonden dan ook vol van deze zaken, maar wij willen de breedvoerigheid in zulke dingen van de New-Yorksche pers niet volgen, en liever in het kort uiteenzetten, hoe het geval zich had toegedragen.

Er waren op dat tijdstip in Manhattan, dat is de Zuidelijke uithoek van New-York, die als het ware aan drie kanten door water omspoeld wordt, twee elkander fel bestrijdende smokkelaarsbenden.

Het staat vast dat een van de aanvoerders, Al Chipa geheeten, toenadering heeft gezocht tot zijn doods vijand Mike Cassoni, waarschijnlijk met het doel, een wapenstilstand te sluiten, en dien te gebruiken om gemeenschappelijk strijd te voeren tegen een geheimzinnig personage, die vele bladen brutaal weg noemden — het zou John Raffles geweest zijn, de meesterinbreker, de stoutmoedige avonturier.

Wat hiervan waar is, laten wij in het midden....

Dit staat vast, dat Cassoni zich een gemeene verrader betoonde, een afspraak maakte met Al Chipa, en laaghartig zes van diens mannen

als beesten liet neerschieten en afmaken in een kelder, gelegen onder het huis van een zekeren Peter Nurmi, een geducht en gevreesd nachthuishouder, met een clientèle, die men liever zou toelaten in zijn salons.

Slechts een ontsprong den dans, en dat was bij louter toeval.

Die eene was Chipa zelf, maar hij bleef niet lang genieten van zijn vrijheid en zijn leven, want nog geen twee dagen later werd hij door de inzittenden van een onbekend gebleven auto als het ware met kogels doorzeefd, en op slag gedood, een paar seconden nadat hij zelf uit een auto was gestapt.

Het was Raffles die deze laatste auto bestuurd had, maar dat had alleen de ongelukkige Chipa zelf kunnen zeggen, want niemand anders wist het, behalve Charles Brand, Raffles vriend, en James Henderson, de reusachtige chauffeur, die Raffles slechts hoogstzelden verliet.

Er kon niet de minste twijfel aan bestaan of die laffe moord was gepleegd door bendeleden van Cassoni, die de slachting op de anderen aldus wilden voltooien.

Hoe vreemd het in de ooren van een Europeaan ook mag klinken — aan een arrestatie, of zelfs aan een verhoor van Cassoni werd niet gedacht. De zaak is, dat de schurk zeer machtige vrienden had bij de politie en zelfs bij de rechterlijke macht. Zoo ontstellend groot, zoo schrikbaar is de invloed van het geld op den menschelijken geest!

Maar Cassoni verdween op een nacht op een raadselachtige wijze uit zijn hotelkamer, die niettemin door vier van zijn trouwe trawanten bewaakt werd.

Men vond deze mannen terug in een toestand, die er op wees, dat de ontvoerder van Cassoni — want dit scheen werkelijk de naam te zijn, dien men aan den stoutmoedigen indringer moest geven — stellig helpers moest hebben gehad. Een van de bandieten, een zekere Mayflower, was zwaar gewond door de aanraking met een of ander electrisch voorwerp, en pas later vond men het koperen dienblad terug, dat aan de onderzijde voorzien was van een uitsteeksel, waaraan men een van een stekker voorziene geleidingsdraad had kunnen bevestigen, en met een gedeelte van eboniet vervaardigd, zoodat de drager zelf, die dus zeer waarschijnlijk de rol van kellner had gespeeld, beschermd was tegen den invloed van den krachtigen, electrischen stroom. Van de anderen was er een volkomen bewusteloos, toen een etagekellner in den ochtend den toestand ontdekte, en de beide overigen waren

stevig gekneveld en gebonden, en verklaarden later aan de politie, dat zij met behulp van windpistolen, die een soort van gaskogel van blik en glas afschoten, in minder dan een seconde bedwelmd waren geweest.

Het openstaande balkonraam, en nog eenige andere bijzonderheden wezen er op, dat de mannen die Cassoni hadden ontvoerd, langs de brandtrap naar beneden waren gegaan en zoo verder door een achterpoortje op een der binnenplaatsen van het hotel een duistere, smalle achterstraat hadden bereikt. Hier zou zeker wel een auto hebben gewacht, die snel met den ontvoerden man was weggereden.

Waar hij zich nu bevond wist geen sterveling, maar dat lag zeker niet hieraan, dat de politie niet het uiterste in het werk stelde, meer in het bijzonder in de wijk, waar deze sluwe schelm zijn practijken placht uit te oefenen, zeer ten nadeele van de schatkist maar ten voordeele van zijn eigen buidel.

Want Cassoni had zeer machtige vrienden bij de politie en dat werd op echt Amerikaanse wijze door een aantal dagbladen niet onder stoelen en banken gestoken.

Zoo was daar onder anderen de commissaris van politie Marsh, die bekend stond als een groot vriend van Cassoni, en die een levenswijze voerde, die in het geheel niet in overeenstemming was met zijn betrekkelijk laag salaris van zevenhonderd dollar in de maand.

Intusschen begon het publiek te mompelen, het mompelde echter zeer bepaalde dingen, het noemde een naam, en weer was het die van den onvindbaren John Raffles! De romantische dagbladlezers wezen hem aan als de man, die waarschijnlijk Cassoni aan de circulatie had onttrokken, misschien wel voor altijd, niet door hem te dooden, want een man als Raffles gebruikte zulke middelen niet, tenzij om zijn eigen leven te verdedigen, maar om hem onschadelijk te maken, door hem ergens op te sluiten.

En talrijke redacties, begeerig om die lust naar het romantische van lezers te streelen, vielen gretig op deze mogelijkheid aan, en namen het refrein over.

Daarbij kreeg de politie in de bewuste wijk ook het een en ander te hooren, in zake haar schranderheid, haar onomkoopbaarheid en dat was lang niet malsch.

Intusschen waren nu twee invloedrijke en zeer machtige smokkelbenden plotseling, binnen het verloop van een enkelen dag, beroofd van hun aanvoorders, en dat bracht niet

weinig verwarring teweeg in de verschillende kampen.

Er is altijd wel een man, en vaak zijn het er meer, die loert op den dood of de arrestatie van een bendechef, die hem in den weg staat. Een arrestatie wordt het echter maar zelden, en zoo kan alleen de dood zulk een geduldig wachter de verlangde vacature opleveren.

In het geval van Cassoni was er echter niet een man, maar een vrouw, die voorloopig „de zaken zou waarnemen.” Die vrouw was Nanette Pivoine, bijgenaamd Roodkapje, een Française die omstreeks het einde van den wapenstilstandstermijn als het ware in het gevolg van een Amerikaanschen majoor naar de Vereenigde Staten was gekomen, daar was blijven hangen, van kwaad tot erger was vervallen, en eindelijk terecht was gekomen in de onderwereld.

Zij sprak het Engelsch zeer goed, maar nog altijd met een merkbaar Fransch accent. Haar bijnaam had zij waarschijnlijk te danken aan haar vuurrood, glanzend, dik haar. Zij had een opvallend blanke huid, zooals dat met roodharige vrouwen menigmaal het geval is, en zeegroene oogen, zij was zonder eenigen twijfel een mooie vrouw — maar van die schoonheid, die niets liefelijks heeft, en veeleer doet denken aan de bevalligheid van den Jaguar of de luipaard.

Wat Chipa aangaat — voor hem hoefde geen interregnum te worden ingesteld, want hij zou heel zeker nooit terug komen, en er moest voor hem dus een opvolger worden aangewezen.

Zoo stonden dus de zaken, en de verwarring in beide fel vijandige kampen was groot, toen Nanette voor het eerst krachtig optrad, en verklaarde, dat er nog dienzelfden nacht in het huis van Pete Nurmi een vergadering zou worden gehouden, waarbij zooveel mogelijk leden aanwezig moesten zijn, en waarop zij een belangrijke mededeeling had te doen.

Drukwerk kon er in die korten tijd niet meer worden gemaakt, zooals anders steeds het geval was, en zoo reed er dan een keurig gekleede heer in een auto de stad rond, uren achtereen, en gaf de boodschap af aan de huizen der bendeleden, nu eens in een smalle, deftige, stille straat, dan weer in een van de geweldige drukke winkelstraten, die men in de buurt van Broadway vindt, maar slechts hoogstzelden in een achterbuurt — want Cassoni was er altijd prat op gegaan, dat hij „louter gentlemen” onder zijn bevelen had.

En zoo gebeurde het dan dat omstreeks

half een in den nacht omstreeks honderd mannen bij elkaar waren in een der vergaderzalen van het huis van Pete Nurmi, den sluwen drankhuishouder, van wien werd beweerd, dat hij de behulpzame hand had geboden, bij het uitroeien van Chipa's lijfwacht, zonder dat echter een enkele politieagent ook maar een vinger naar hem uitstak.

Nurmi was, voorloopig tenminste, en zooals dat eigenaardig heet „taboe.”

Dit vertrek bevond zich op eenigen afstand van de dancing, maar voor ingeweiiden was het heel gemakkelijk te bereiken.

Teneinde dus te voorkomen dat er bezoeker zouden komen, die er niets te maken hadden, of zelfs vijanden, leden van de andere bende, werden er twee deurwachters met heel goede oogen aangesteld, die kennis moesten nemen van de gelaatstrekken der opgeroepenen.

De zaal had vijf vrij groote ramen, maar deze allen waren afgesloten door dikke gordijnen, zoodat geen geluid en geen lichtstraaltje naar buiten kon doordringen.

Onder de aanwezigen waren misschien twee of drie vrouwen, maar de rest bestond uit mannen, voor het meerendeel elegant gekleed, in de rok, met smettelooze overhemden en juweelen aan de vingers.

Het was precies half een toen de deur opnieuw open ging, en Nanette haastig binnen kwam, door het middenpad liep, tusschen de rijen tafeltjes en stoelen door, met veel gezwaai van haar avondcape, de handen in de zijden gesteund, en het onmisbare, zilveren sigarettenpijpe tusschen de roodgeverfde lippen.

Zij liep regelrecht naar de kleine verhooging, waar het bestuur reeds had plaats genomen, helaas sterk gedund, omdat twee der bestuursleden in een ziekenhuis lagen (zij behoorden tot de lijfwacht van Cassoni) wipte het trapje op, liep achter de bestuurstafel om, duwde een mageren man met een kaal hoofd die in het midden zat tamelijk onzacht een weinig terzij, zoodat zij zelve in het midden kwam te staan, en riep in de algemeene stilte van afwachting die was ontstaan, met haar schorre stem:

— Goeien avond jongens, hier ben ik! We zullen eens spijkers met koppen slaan. Mike is weg, en niemand weet waar hij is. We weten wel wie hem heeft weggehaald, maar daar schieten we niets mee op. Tenslotte weten we dat Mike Cassoni voorloopig niet meer terug komt. Maar deze bende moet bestuurd worden, dat is zoo klaar als een klontje, de troep van Chipa krijgt er ook gauw een mannetje bij,

en wij moeten klaar staan om te kunnen vechten, als het noodig is.

— Als ik een opmerking mag maken... zei een hooge, wat sleepende stem achter in de zaal.

Roodkapje gaf een vinnigen tik met den houten hamer op het tafelblad, en viel den spreker kortaf in de rede:

— Je kunt iets opmerken als ik je daar permissie toe geef, Biljartbal, en zoover zijn we nog niet. Ik ben nog niet uitgepraat. Ik heb jullie hier bij elkaar geroepen om....

— Om een nieuwen chef te kiezen! klonk een andere stem, en dat niet al te vriendelijk.

Roodkapje wendde langzaam het hoofd in de richting, waaruit de stem had geklonken, en haar zegroene oogen fonkelden niet zeer geruststellend, toen zij afgemeten vroeg:

— Wie zei dat daar?

— Dat zei ik, Mutt Bishop, zeide dezelfde stem. Je bent er toch niet boos om?

Er volgde een kortstondig zwijgen, voor de vrouw ten antwoord gaf, met den blik van haar doordringende oogen strak op den spreker gevestigd, een van de weinigen die een gewoon colbert droeg, al was het dan ook keurig gemaakt:

— Jij bent altijd een beetje in de contramine geweest, Mutt! Ik heb Mike dan al ook eens tegen je gewaarschuwd. Maar Mike was een goede sukkel, een lam, een Jorisgoedbloed, die geen vlieg kwaad kon doen....

Een paar van de heeren vergaderden barstten in lachen uit, en Roodkapje riep toornig:

— Ik verkies niet dat er hier gelachen wordt! Ik wil maar zeggen dat Mutt zeker al op een ritje zou zijn meegenomen, als Cassoni niet zoo'n sukkel was geweest. Nu begin je al weer tegen te spreken, Mutt!

— Welneen! Ik wijs er alleen maar op, dat we hier bijelkaar zijn gekomen, om een nieuwen aanvoerder te kiezen! Nu, ik vind dat ik een heel goede aanvoerder zou zijn!

— Praatjes, Mutt! zei de lijzige stem van zoeven. Jij bent veel te ruw voor het werk. Jij zou tekeer gaan als een wild paard in een glaswinkel. Neen, ik ben veel beter geschikt, en ik neem de vrijheid, dames en heeren, mij bij deze candidaat te stellen voor het leiderschap. Ik ben....

Roodkapje sloeg zoo wild met haar hamer op het tafelblad, dat de glazen met whisky die daarop stonden, gevaarlijk begonnen te dansen, en haar stem had een dreigenden

klank, toen zij boven het gelach uit schreeuwde:

— Ik heb je het woord niet gegeven, Biljartbal! En wie zou er aan jou denken, al was het ook maar een seconde? Je bent een kwal, een weekdier, voor niets geschikt behalve om wat smeergeld rond te deelen onder de klabakken. Als jij chef werd, lag de heele boel binnen een dag tegen den grond. En nu zwijgen jullie, want ik heb te spreken. Jullie zeggen dat we hier zijn, om een nieuwen chef te kiezen. Dat is maar half waar. Waarvoor zouden wij zooveel tijd verknoeien? Jullie kennen mij. Jullie weten, dat er geen geheimen zijn, of ik ken ze. Mike Cassoni vertrouwde mij letterlijk alles toe, alles. Ik ken de geheime bewaarplaatsen, ik weet waar je de beste drank kunt krijgen, ik ken de sluipwegen, in het gebergte langs de kust, de geheime afspraken, — de geheime seinen — alles! En daarom zal ik optreden als jullie aanvoerdster, totdat Mike weer terugkeert.

— Je weet heel goed dat dat nooit gebeurt, zeide Mutt Bishop grommend. Dat wil dus zooveel zeggen, alsdat jij levenslang hier de baas zou spelen. Ik voel er niets voor, geen cent, geen duit. Een vrouw aan het hoofd — het is immers niets gedaan! Heb jij ooit van een vrouw gehoord met hersens? En die moeten we hier hebben!

Nanette liet haar blinkend witte tanden even zien, als een hond die op het punt staat te bijten, en antwoordde:

— Ik zal jou toonen, Mutt, dat er zeker nog genoeg vrouwen zijn met hersens! Willen jullie me eens kans geven, jongens? Je begrijpt wel dat ik het voor de vorm vraag, want ik weet zeker dat Mike mij zelf als zijn opvolgster zou hebben aangewezen, als hij maar geweten had, dat het noodig zou zijn, als hij maar vooruit had kunnen zien, mon petit chéri!

Hier en daar werd vrij luid gemompeld, en iemand die onzichtbaar bleef, zeide zelfs tamelijk luid:

— Ik geloof dat jouw chéri je veel liever aan een flink touw had zien hangen!

Maar Roodkapje bleek ook vele medestanders te hebben, en daar had zij zich van te voren ook wel degelijk van overtuigd, hetgeen uit haar onbeschaamd optreden bleek, en die begonnen nu te juichen en bravo te roepen, totdat er plotseling een heldere, rustige stem klonk, niet ver van de deur, die boven het rumoer uit verstaanbaar was, en zei:

— Houden jullie allemaal je snater! Jij, Roode Duivelin, ga achter die tafel weg. Daar

is jouw plaats niet. Mijnheer Biljartbal, jij bent als bendechef werkelijk niet toonbaar, en jij, mijnheer Mutt Bishop, je ziet er uiterlijk nogal schappelijk uit, maar je hebt geen organisatietalent. En van een vrouw moeten wij hier alsjeblieft niets hebben! Alle respect voor het vrouwelijke geslacht, in menig opzicht,

maar aan het hoofd van een smokkelaarstroep is een vrouw misplaatst. Ik ben zoo vrij me voor te stellen. Jim Perry uit Chicago. Hier voorloopig nog onbekend, maar dat zal niet lang meer duren. Jullie hebben een chef noodig die het vak verstaat? Kijk naar mij — hier is er een!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

NIEUWE BEZEMS VEGEN SCHOON.

De man die deze woorden gezegd had kwam op zijn doode gemak, en zonder het minste spoor van vrees, ofschoon er reeds nu menige vijandige blik op hem geworpen werd langs het middenpad naar de verhooging wandelen.

Hij was zeker niet veel kleiner, dan zes voet, en uitnemend gebouwd, als iemand die zeer veel aan talrijke takken van sport doet, hetgeen voortreffelijk uitkwam in de onberispelijk gesneden rok die hij droeg.

Zijn haar was bijna sneeuw wit, en daarmede contrasteerde op eigenaardige wijze de donkerbruine kleur van zijn gelaat.

Ondanks dit witte haar viel er niet aan te twifelen, of de man kon niet ouder zijn dan hoogstens zes-en-dertig of zeven-en-dertig jaar, want zijn gang was veerkrachtig, zijn houding was kaarsrecht, zijn oogen glansden met het vuur der jeugd, en zijn sterke, gave tanden waren blinkend wit. Hij trok achteloos aan een sigaret, die zeker van uitmuntende hoedanigheid moest zijn, want waar hij langs kwam snoven de aanwezigen met welbehagen de heerlijke geur op.

En zoo stapte deze indringer op kaarsrechte beenen afgemeten en met lichtslingerende armen naar het podium toe, en fronsde even de wenkbrauwen, toen hij bemerkte dat Roodkapje haar plaats nog niet had geruimd, maar hem met een duisteren blik aanzag, de kleine tanden in haar lippen gedrukt.

Het was op dit oogenblik zoo stil in de zaal dat men niets hoorde dan de zachte schreden van den nieuweling over den looper die over het middenpad lag.

Eindelijk bracht de vrouw nu zonder moeite uit :

— Wie ben jij, dat jij ons hier de wet durft stellen?

— Ik heb mijn naam al genoemd, en heb een afschuw van herhalingen. Voor ditmaal echter

— Jim Perry is mijn naam! En ik kom uit Chicago.

— En mag men vragen hoe je hier bent binnen gekomen? Hebben de deurwachters je dan niet terug gewezen?

— O zeker — dat probeerden zij tenminste En nu is de eene bezig, den ander te verplegen!

Er werd eenig gemor gehoord, en de vreemdeling keek dadelijk bestraffend rond, en zei :

— Ik houd niet van dat geluid! Jullie gelooven mij toch wel? Ik heb tot mijn spijt een van de brave drempelwachters moeten neerslaan, want ik ben niet gewoon, dat mij de doorgang versperd wordt. Maar binnen een paar dagen kunnen jullie hem wel weer gebruiken. Nanette, werkelijk, je hoort daar niet, en ik zal je moeten verzoeken, mij je plaats in te ruimen!

— Maar die man is gek! schreeuwde Roodkapje woedend. Waar zie je ons voor aan, jij mijnheer Jim Perry? Wat kan het ons schelen of jij uit Chicago komt? Wat weet jij van onze zaken af?

— Heel wat — veel meer dan jij nu nog kunt vermoeden! Misschien zou je wat weten, Roodkapje, als je op den nacht van de ontvoering, dat is dus eergisteren, in de buurt van je vriend was geweest, inplaats van te gaan dansen op het jacht van een schatrijken, Engelschen idioot.

Roodkapje werd krijt wit, hoofdzakelijk van woede, en krijschte :

— Mocht dat niet? Waar bemoei jij je mee? Jongens, zullen we dit gezwets nog langer aanhooren? Gooi me dien kerel er uit, want hij is stellig dronken!

Er scheen niet veel animo voor te bestaan, het bevel op te volgen, en Jim Perry liet een kort lachje hooren, trok vol welbehagen aan zijn sigaret, en hernam doodbedaard :

— Geen gegadigden, naar het schijnt! Bra-

vo, dat beschouw ik als een goed voorteeiken! Luister nu eens rustig, jongens, en jij ook, Nanette! Het is zoo duidelijk als iets, dat jullie een man noodig hebben, die op zijn minst de gelijke is van de zoo noodlottige zoekgeraakten Cassoni — en die ook alles weet wat hij wist!

— Dat weet ik! Ik ken al zijn geheimen! schreeuwde Nanette. Alles heeft hij op papier staan, netjes in boekjes neergeschreven — en ik heb er mijn hand naar uit te strekken.

— En denk je dan die papieren te vinden, Nanette, vroeg Jim Perry langzaam:

De vrouw keek hem strak aan, zenuwachtig met den gouden ketting spelend waaraan haar horloge hing, op de ouderwetsche manier nog en vroeg toen schor:

— Wat bedoel je daarmee? Wat moet die vraag beteekenen?

— Wel, ik heb die papieren! Ze zitten in mijn binnenzak, en ik ken den inhoud al bijna uit mijn hoofd!

— Wat is dat — heb jij die dingen gestolen? vroeg de vrouw, sissend nu, en in gebukte houding, alsof zij werkelijk een wild dier was, kort voor den sprong.

— Stelen is een heel leelijk woord, en dat hier ook volstrekt niet past. Maar ik zal je niet langer in het onzekere laten, Nanette, jou niet, en ook de jongens niet, die hier met zooveel aandacht en klaarblijkelijke welwillendheid naar mij luisteren — op een paar betreurenswaardige uitzonderingen na. Nu dan, Cassoni verwachtte mijn komst. Ook dat kun jij in zijn brieven vinden. Ik correspondeerde met hem. Ik kwam in den bewusten nacht heel laat met mijn trein aan, ik reed regelrecht naar het hotel Marconi, een slaperige portier noemde mij zijn kamernummer, ik ging er heen en vond tot mijn groote verbazing de gangdeur op een kier staan. En toen ik binnentrad, lieve dames en geachte heeren — toen was het alsof ik de Schoone Slaapster voor mijn bliken zag herleven! Daar lagen vier mij onbekende heeren in allerlei onbevallige houdingen, en alsof zij door den bliksem getroffen waren. Natuurlijk wist ik van Mikes lijfwacht en ik begreep onmiddellijk dat er iets ernstigs had plaats gehad. Ik ging de slaapkamer binnen, vond het raam open, en zelfs mijn vriend Biljartbal had nu de toedracht van het geval wel kunnen raden! Als ik een kwartier eerder was gekomen, had ik de ontvoering nog kunnen beletten, nu kon ik niets anders doen, dan voordeel trekken uit die plotselinge gebeurtenis!

— En jij gapte zijn papieren! gilde Nanette wit van drift.

— Al weer dat leelijke woord! zeide Jim Perry bestraffend. Had ik anders mogen doen? Cassoni was mijn vriend, dat weet iedereen hier, en ik had zeker de kans op een paar kogels willen loopen om hem te redden, als ik maar bijtijds was gekomen. Nu er toch niets meer aan te doen viel zag ik dadelijk mijn kans! Zelfs in Chicago weten wij wel, dat Cassoni als jullie chef de bezitter is van een aantal kostelijke geheimpjes die hij nooit heeft willen verraden. Lastertongen zeggen zelfs, dat hij aan dat feit eigenlijk zijn leiderschap te danken had. Ik werp die opvatting verre van mij, maar dat is weer een andere zaak. Om kort te gaan, ik nam die kostbare papieren tot mij, ik wil niet zeggen uit angst dat de politie mij voor zou zijn, en haar voordeel zou doen met dien vondst, maar dan toch wel omdat ik onmiddellijk inzag welk een voorsprong mij het bezit van die geheimen op alle andere candidaten zou verschaffen. Chicago bevalt mij niet langer, ik word er wat teveel gezocht, en hier bood zich een schitterende gelegenheid aan voor een eersterangs betrekking in een stad, waar ik altijd graag heb willen wonen! Jullie hadden mij stellig niet gekozen zonder eenige aanbeveling — maar als bezitter van Cassoni's paperassen moet ik jullie, dunkt mij, als het ware als een gebraden duifje in den mond vliegen!

— Een gebraden spreekwoord! gilde een stem achter in de zaal. We lusten jou niet!

— Wil de heer die zich zoo weinig beminlijk uitdrukt zich even kenbaar maken? vroeg Jim Perry, zonder zelfs op te zien of van houding te veranderen?

Het bleef even stil, toen werd er haastig wat gefluisterd, en vervolgens leek er een soort van aardbeving te ontstaan in een hoek van de zaal, waar een groote, zwaargebouwde kerel opstond, een paar mannen van zich afschudde die hem wilden vasthouden, alsof zij stofjes waren, en met groote passen langs het middenpad op Perry kwam toelopen, en vlak voor hem stil stond.

En zooals hij daar stond, wijdbeensch, een beetje voorovergebogen met gebalde vuisten, de roofdierkaken vooruitgestoken, stak hij nog bijna een half hoofd boven de zes voeten van Perry uit.

— Hier ben ik! zei hij grijnslachend. Mijn naam is Owen Peanut, bijgenaamd „Het booze varken.” Ze hadden me ook gerust mogen noemen, wat mij betreft „Het Levende

Heiblok!" Wát onder mijn vuisten komt — dat is nog niet gelukkig! Je bevalt mij niet, Jim Perry, en daar kom ik gul voor uit. Ik ben niet iemand die zijn meening voor zich hoeft te houden, niet waar?

— Te oordeelen naar je vuisten — ongetwijfeld! zeide Perry glimlachend, terwijl hij begon, met een beenen voorwerpje zijn nagels schoon te maken. Dus jij hebt die kleine haterlijkheid geschreeuwd?

— Ja, dat was ik! En ik zal ze zooveel schreeuwen als ik verkies! En maak nu maar dat je wekomt, voor het Varken werkelijk boos wordt, want anders zouden we meteen wel een ziekenauto kunnen opbellen!

— Heel grappig, Owen! Maar ik heb heelemaal geen lust om weg te gaan. Wat jou aangaat — ik wil zulke grapjes niet meer hooren. Ga nu maar naar je plaats terug.

Het werd doodstil in de zaal, en iedereen keek vol verwachting naar het tweetal. Op sommige gezichten was spot te lezen. Dat waren de gezichten van de mannen, die de geweldige kracht van het Booze Varken kenden, en aan den lijve hadden ondervonden.

Peanut liet een schamper lachje hooren, ontdeed zich van den rok, hing die netjes over een stoelleuning, trok zijn hagelwitte hemdsmouwen een weinig omhoog, zette zich in postuur, en kondigde aan:

— Binnen vijf minuten moet je bij elkaar worden geveegd!

Vervolgens bracht hij snel zijn rechter vuus naar voren, en misschien was het ook wel een goede stoot, maar in elk geval was het de laatste.

Niemand had nauwkeurig kunnen zeggen, hoe het eigenlijk in zijn werk ging, zoo snel speelde het zich af.

Perry had snel het beenen voorwerpje in zijn vestzakje laten glijden, en het kon nog niet eens goed en wel tot rust zijn gekomen op den bodem of mijnheer Owen Peanut smakte tegen den vloer, vijf meter verder, en met een geweld, alsof er inderdaad een heiblok met de planken kennis maakte.

Hij bleef wel tien seconden liggen, en iedere scheidsrechter had hem stellig uitgeteld, en pas daarna kwam hij moeilijk overeind zitten, wreef met een suf gebaar eerst over zijn kin, vervolgens langs zijn voorhoofd, en keek droomerig om zich heen.

Perry, die zijn aandacht al weer bij zijn nagels had, zeide spottend:

— Al weer wakker, Owen? Als je nu maar niet zegt: „O moeder waar ben ik?" Want

dat is kinderachtig, en ouderwetsch. Hier is je jas, sta op, trek ze aan, en ga naar je plaats.

Een oogenblik scheen de reus zich nog te willen verzetten. Hij kwam wankelend op Perry toe, maar een blik in de staalharde, hem koud aanziende oogen bracht hem tot rede. Hij ving de rok op, die Perry hem zelf had toegeworpen, trok ze aan, en ging grommend naar zijn plaats terug. Hier en daar werd gehoond en gejoeld, maar Perry riep met stemverheffing:

— Als ik nog een enkelen klank van dien aard hoor, zal degeen die hem voortbrengt, met nog een andere bekwaamheid van mij kennis maken — met mijn schuttersvaardigheid!

Aller oogen waren even gevestigd op de kleine, blinkende revolver die met onbegrijpelijke snelheid de plaats had ingenomen van het ivoren instrumentje, en die even vlug weer verdween.

— En hoe staat het er nu mee? vervolgde Jim Perry. Ik heb niet veel lust om al te veel tijd aan de zaak te besteden. Als jullie me niet als chef nemen, dan zal ik mij weten te troosten, dan krijgt de bende van wijlen Chipa mij als aanvoerder, en ik weet niet zeker, of dat wel in jullie voordeel is.

Dit argument scheen indruk te maken. Hier en daar werd gejuicht, en een paar riepen er zelfs uit volle borst:

— Leve Jim Perry, onze nieuwe chef!

Nanette, die zwijgend en met opeengeklemd lippen had toegezien, hoe de reus binnen een enkelen tel werd neergeslagen, riep nu woedend:

— Maar dat is de gewoonte niet! Waarom geen behoorlijke verkiezing?

— Maar mijn lieve jongedame — was er sprake van een verkiezing, toen je je eigen persoontje op den voorgrond schoof? hernam Perry met hoogopgetrokken wenkbrauwen. Ik aanvaard geen omslag! Binnen een minuut moet alles beslist zijn!

Vlug als een gems sprong hij, zonder van een der trapjes gebruik te maken, op het podium, keek de zaal eens rond, en riep met stentorstem:

— Wie mij als chef op de proef willen stellen, laten wij zeggen voor een maand, steken de hand op!

Het was een heel woud van handen, dat er plotseling oprees!

— Wie mij in geen geval een kans willen geven, steken de hand op! hernam Perry, toen al die handen weer gezakt waren.

Het tellen viel ditmaal al heel gemakkelijk — het waren zeker niet meer dan vijftien of acht

tien handen die omhoog werden geheven. Je ziet het, Nanette hernam Perry, glimlachend zich tot de vrouw wendend, die haar woede en vernedering slechts met moeite wist te verbergen achter een masker van minachting en trots.

— Het is goed! zeide zij kortaf, van het podium stappend. Ik moet me er wel bij neerleggen — maar het zal jullie geen geluk aanbrengen, jullie verraderlijke honden, die zoo spoedig je meester hebt vergeten!

— Wij vergeten hem niet, Nanette, riep iemand uit de menigte, maar wij moeten nu eenmaal een aanvoerder hebben, die man daar heeft getoond, moedig te zijn, en sterk, en ten overvloede heeft hij de papieren van je lief!

— En — als hij onverwachts terugkomt? schreeuwde de vrouw. Dan zal hij dezen man wegranzen, of overhoop schieten! En dan zal hij de ontrouwen straffen, reken daar maar op!

— Heel mooi — maar hij komt niet terug! zeide Perry rustig, zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn halend.

— Hij komt niet terug? herhaalde de vrouw langzaam, wat weet jij daarvan?

— Alles weet ik er van — maar ik voel mij niet geroepen, dat alles wereldkundig te maken! gaf Perry ten antwoord. En nu hebben we genoeg over dit onderdeel gepraat. Er moet nu eens gewerkt worden. De zaken hebben al te lang stil gelegen door het betreurenswaardig heengaan van mijnheer Cassoni. Ik zeide dat ik bereid ben, een proeftijd onder jullie door te brengen. Uit de papieren heb ik bemerkt dat de troep van Chipa, al zijn er dan nu ook zes van de besten opgeruimd, heel gevaarlijk voor ons kan worden. Maar wij zullen toonen dat wij het beter kunnen, en morgen zal ik een plannetje uitwerken, waarvan jullie zullen opzien. Gelukt ons dat, dan moeten jullie uitspraak doen over mij! Ik logeer voorloopig in het huis van een vriend hier, dien jullie toch niet kennen, en daar ben ik voorloopig te vinden. Morgen ochtend verwacht ik jou bij mij, Mutt Bishop, want jij lijkt me nogal schrander, en dan breng je twee van de luitenants van de bende mee, en we bespreken eens een mooi smokkelpartijtje. Laat ik jullie overigens zeggen dat ik van een bankoverval ook lang niet afkeerig ben — mits goed voorbereid en een behoorlijk bedrag opleverend. Ik ben van oordeel dat hier te weinig omgaat. Er is met mannen van jullie slag veel meer aan te vangen.

Er klonken enkele kreten van instemming. Wit van woede, ongeveer halverwege het gangpad, wendde Nanette zich naar het podium om, en schreeuwde den pasbenoemden chef toe:

— Knap jij het dan maar op zonder mij, mooie mijnheer! Want ik ben niet van plan, mijn tijd te verknoeien met een bende, die zoo gek is, een wildvreemden indringer tot chef te verkiezen.

Woedend liep zij op de deur toe, en een paar van de mannen volgden haar, aldus te kennen gevend, dat zij de vriendin van hun vroegere aanvoerder trouw wilden blijven.

Onder dezen bevond zich ook Owen Peanut, die nog steeds niet bekomen was van zijn verbazing en zijn vernedering.

Hij wist de andere mannen, zoodra de deur weer was dichtgevallen voor te komen, vatte Nanette onder den arm, en fluisterde zacht:

— Ik moet nu onmiddellijk met je spreken, Nanette!

De vrouw keek een oogenblik in het verhitte, van wraakzucht vertrokken gelaat — en glimlachte.

Zij wist, als een sluwe vrouw, dat zij reeds den man gevonden had, het werktuig, dat haar zou kunnen dienen om haar wraak te koelen.

De mannen die achter haar kwamen hadden het gebaar van den reus gezien — en het glimlachje van de vrouw, zij begrepen dadelijk de zaak, en zij trokken zich discreet terug.

Het was voor niemand in de bende een geheim gebleven, dat het Booze Varken zeer teedere gevoelens koesterde voor de vriendin van zijn chef, en men had eigenlijk niets anders gedaan dan rustig wachten op het oogenblik waarop Cassoni van uit een hinderlaag zou worden neergeschoten.

Nu was de weg vrij, en Peanut zou er zeker zijn voordeel mee doen. De reus had een deur opengestooten, knipte ergens licht aan, deed de deur weer achter zich dicht, en nu bevonden beiden zich in een klein, goed gemeubeld vertrek, behoorend bij de woning van Nurmi.

Peanut liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, en zijn stem had een hartstochtelijken klank, toen hij begon:

— Ik zal niet veel tijd verbeuzelen, Nanette! Van mijn gevoelens voor je heb ik nooit een geheim gemaakt. Je hebt die afgewezen — misschien ga je er nu anders over denken. Wij beiden haten reeds nu dien vent uit Chicago, die zich hier is komen opdringen. Jij omdat je aanvoerdster had willen worden, ik, omdat hij mij vernederd heeft!

— Het is waar, ik had nooit gedacht, Owen, dat jij met een enkelen slag was neer te vellen door een man die een half hoofd kleiner is!

— Wacht maar — het wordt hem wel ingepeperd! zeide Owen knarsetandend. Wij allebei willen dus wraak nemen. Dat kunnen wij het best als wij elkander helpen. Die Perry moet er uit, tot iederen prijs. Willen wij samen werken?

— Zonder zich een oogenblik te bedenken stak de vrouw hem de hand toe. Hij wilde

haar aan zijn borst trekken, maar zij maakte zich dadelijk met een lenige beweging los, bliksemsnel, en zeide met een kort lachje:

— Niet zoo haastig! Over liefde spreken wij, als het andere geschied is — want een vrouw kent maar een ding dat boven de liefde gaat, en dat is de bevrediging van haar wraakzucht! Wij zullen wel verder zien, als die Perry is opgeruimd, en kunnen wij het niet alleen — dan moet de politie maar een handje helpen.

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

HET PROEFSTUK.

De straat waarin het huis was gelegen, bewoond door den vriend van Jim Perry, die hem tijdelijk onderdak verschaft had, bevond zich in een van de Noordelijkste wijken van Bronx, en dus een heel eind verwijderd van de nachtkroeg van mijnheer Nurmi. Een zeer snelle auto had op zijn minst een uur noodig, om van het eene punt naar het andere te komen. Het was ongeveer half twaalf in den morgen van den volgenden dag, en van negen uur af had de vriend in kwestie, met een voortreffelijke Zeiss gewapend, niet ver van een der ramen gezeten, en had herhaaldelijk een studie gemaakt van de huizen en de werkplaatsen aan de overzijde.

Op het genoemde tijdstip ging de deur open, en Jim Perry trad binnen, wierp zijn hoed op een sofa, en vroeg dadelijk:

— Iets bijzonders, Brand?

— Ik geloof dat het gaat spoken! antwoordde de man die op den uitkijk zat. Er is iets gaande in het hoekhuis, schuin hier tegenover, op de vierde verdieping. Om negen uur zoowat is er een ruwhouten kist binnengedragen, die heel zwaar was, en om tien uur zijn er nog een paar kleinere kisten gebracht.

— Een mitrailleur met de noodige amunitie! zeide Perry laconiek.

— Daar moet ik voor vreezen! Zij hebben echter het gordijn laten zakken, maar je kunt wel raden wat er daar achter gebeurt! Wordt de onderneming niet wat heel gevaarlijk, Edward?

— Waarom? Toch niet door de mitrailleur die ze daar opstellen, om den armen Jim Perry tot een zeef te schieten? Gelukkig heeft dit huis nog een anderen uitgang, al is die ook minder bekend, en zij zullen daar aan de overzijde lang kunnen wachten eer zij een doelwit voor hun kogels krijgen! Hoe zagen de kerels eruit die je hebt zien binnen gaan?

— Eerst is er een heel groote geweest, zoiets als onze Henderson, die zonder al te veel hulp de zware kist uit de vrachtauto haalde om binnenshuis te brengen.

— Dat moet dan mijn tegenstander van gisteren zijn geweest, Owen Peanut, die den

veelzeggenden bijnaam draagt van het Booze Varken. Inderdaad een pootig heerschap, en ik ben blij dat ik hem niet den tijd gunde, mij te raken. Een slag van dien man, als hij eenmaal goed aankomt, is zoo goed als een slag met een smidshamer! Als hij een evengoed schutter is als bokser — want ik weet dat hij dat is — dan zou het inderdaad ons laatste avontuur kunnen zijn, als wij het in ons hoofd kregen, van nu afaan het huis aan de voorkant te verlaten! Nu, het schijnt dat zij er geen gras over laten groeien. Waar is Henderson?

— Wel een vraag! Wat zou onze reus anders kunnen doen dan zijn motor nazien? Hij was bang dat de schoten, die er bij een vroegere gelegenheid op den wagen gelost zijn, schade konden hebben aangericht. Heb je hem noodig?

— Niet aanstonds, maar toch wel binnen een half uur. Ik verwacht hier twee van mijn nieuwe onderdanen, en het is beter dat hij dan in de buurt is.

— Vrees je dan voor handtastelijkheden?

— Men kan nooit weten! antwoordde Raffles wijsgeerig. Mij hebben ze niet herkend — maar misschien zouden ze het jou doen, ofschoon ik moet bekennen dat je je voortreffelijk hebt vermomd. Je ziet er uit als een begrafenis ondernemer in je versleten, zwarte, ouderwetsche jas!

— Maar — loopen die twee bezoekers dan geen doodelijk gevaar? vroeg Brand ongerust.

— Ongetwijfeld! antwoordde Raffles koelbloedig. Maar niet als zij hier binnen komen! Ging ik echter tegelijkertijd met hen de huisdeur uit, dan zouden die heeren aan de overzijde geen seconde aarzelen, hun mitrailleur te laten spuwen, ook al zouden er dan twee van hun vroegere vrienden moeten vallen. Zij huldigen daar natuurlijk het motto: Beter drie doden dan heelemaal geen!

Brand gaf geen antwoord. De hardheid, ja zelfs de koelbloedigheid van Raffles joegen hem soms schrik aan.

Hij kon zich de stoutmoedigheid niet voorstellen van een man, die zich geheel alleen waagde temidden van een groot aantal doods-vijanden, zonder twijfel allen gewapend, en

vast besloten om hem dadelijk neer te schieten bij de minste argwaan.

Zeker, zijn vermomming was uitstekend geweest, maar toch — nog pas weinige dagen tevoren hadden al die kerels, had ook Nanette dat gezicht gezien, met de scherpe, grijze oogen!

En men moest wel over een bijzonder dosis moed en stalen zenuwen beschikken om zich dan toch in het hol van den leeuw te durven wagen!

Het diende evenwel tot niets, Raffles nu nog tot andere gedachten te willen brengen. Hij had zich vast voorgenomen, de geheele bende uit te roeien, wat het ook zou mogen kosten, en New York althans van dit boos gezwel te zuiveren, al wist hij zelf maar al te goed, dat er dan toch nog duizenden schurken van de ergste soort zouden overblijven.

Er was nog iets dat Raffles aantrok. Er moest ergens een kas zijn, waaruit de verschillende smokkelondernemingen werden betaald, maar waar die zich bevond, wist Raffles nog niet. Waarschijnlijk was Cassoni de beheerder geweest, maar er was geen gelegenheid geweest, dien nacht van de ontvoering zijn zeer sterke brandkast te doorzoeken, en men kon er wel zeker van zijn, dat het geld dat er zich in bevonden had, reeds den volgenden morgen in veiligheid was gebracht, waarschijnlijk door Nanette of door een van de meestvertrouwde luitenanten van Cassoni. De bende bezat miljoenen, maar dat kapitaal was voor het grootste gedeelte veilig belegd op verschillende banken, en het was zeer moeilijk te benaderen. Maar daarnevens moest er nog een zeer groot bedrag aan contant geld zijn. En Raffles had zich vast voorgenomen, zich daarvan meester te maken.

Raffles, die midden in de kamer was blijven staan en naar buiten had gekeken :

— Zij halen het gordijn op, Brand! Ik geloof dat het beter is, als wij ons naar de achterkamer terugtrekken! Zij zouden waarachtig in staat zijn deze twee vensters onder vuur te nemen, op goed geluk.

Brand stond op met een haast die aantoonde, dat hij de juistheid van die opmerking volmaakt goed inzag.

Hij wierp nog een vluchtigen blik naar de overzijde, en kwam tot de zeer onaangename slotsom, dat het inderdaad vrij gemakkelijk moest zijn voor de schutter daar, de geheele voorkamer te bestrijken, met hun doodelijk wapen.

Het was precies half twaalf toen Henderson,

die gereed was met zijn werk de geheele deur-opening kwam vullen met zijn reusachtig lichaam, en het bezoek aankondigde van Bishop en een zijner vrienden.

— Dat waren de meest betrouwbare luitenanten van Cassoni, Brand! zeide Raffles zacht.

— Vertrouw je hen?

— Slechts heel betrekkelijk, mijn waarde! Maar in ieder geval zullen zij mij geen kwaad doen, zoolang zij gelooven, dat het hun voordeel zal opleveren, als ik aan het hoofd van de bende sta.

— Zal ik heengaan?

— Dat is beter. Maar blijf met Henderson in de buurt. Het kleine kledhokje daar is uitmuntend geschikt!

Henderson en Brand hadden zich nauwelijks teruggetrokken in dit kleine cabinet of Bishop en een andere man met een schrandere, sluw gelaat traden binnen.

Beiden keken een weinig verbaasd rond, en Raffles zei dadelijk glimlachend:

— Een beetje bescheiden, nietwaar? Het gaat voorloopig niet anders, jongens, want ik heb geen keuze — de bloedhonden van Chicago zoeken naar mij. Wacht maar totdat ik hier connecties heb aangeknoopt met de hooge oomes van de politie! Dan voel ik mij veiliger, en dan ga ik mij ook behoorlijk inrichten!

Bishop keek hem een oogenblik onderzoekend aan, en zei afgemeten:

— Ik ben bang, dat dat niet eens zoo gemakkelijk zal zijn, Perry! Je hebt een heel kwaden tegenstander, en zijn naam is Owen Peanut. Wel eens van Marsh gehoord?

Raffles trok zijn domste gezicht, en antwoordde:

— Marsh? Is dat geen componist van populaire liedjes?

— Neen. Als hij iets componeert, dan vallen er meestal harde klappen bij. Hij bespeelt alleen de groote trom — en pas maar op dat je niet tusschen een van de trommelstokken en het kalfsveld terecht komt. Marsh is commissaris van politie in onze wijk, en Cassoni was een groot vriend van hem. Je hebt Owen nu tegen je, en zijn eerste stap zal zijn, naar Marsh toe te gaan, en diens bescherming te vragen — natuurlijk tegen een behoorlijke schadeloosstelling!

— Dat spreekt vanzelf! zeide Raffles met een glimlach. Voor wat hoort wat, zeggen zij bij ons in Chicago. Maar je vertelt me niets nieuws. Peanut is heel boos op me. Ga maar eens mee.

Hij had Bishop bij den arm genomen, en deze en de andere smokkelaars stonden een oogenblikje later in de voorkamer, waarop Raffles naar het raam wees, en rustig tot Bishop zeide:

— Dat huis daar aan de overzij, neen, schuin hierover, op de vierde verdieping. Die twee hoekramen. Zie je niets?

— Hoe kan ik iets zien, de gordijnen zijn neergelaten!

— Niet heelemaal! Ze blijven wel een handbreed van het kozijn, en door de reet zitten de bespieders mijn voordeur in het oog te houden. Je hebt natuurlijk wel eens van een mitrailleur gehoord? Er staat er een achter dat gordijn! De loop is op onze huisdeur gericht, en zoodra ik te voorschijn zou komen, zou het lood beginnen te regenen! En het treurige is — als jij toevallig naast me liep, Bishop, zouden ze zich geen oogenblik bedenken om toch te schieten!

— Je vat het nogal kalm op! riep Bishop, verbleekend. Ben je zeker van je zaak?

— O ja, volmaakt zeker! Ik heb de kisten naar binnen zien dragen en de heele voorbereiding gezien. Ze wisten natuurlijk niet dat ik al hier was. Maar ga maar mee naar achteren, naar de achterkamer terug, want ze mochten ons hier eens zien, en deze kamer is voor een groot deel van dat raam daaruit te bestrijken.

Bishop volgde met ongewone haast, en nog altijd doodsbleek.

Hij had een snellen blik gewisseld met zijn makker, die over zijn geheele lichaam trilde, en zeide, zoodra zij weer in de achterkamer stonden, met een schuwen blik:

— Luister eens, Perry, we kwamen hier, dat weet je, om je proefstuk met je te bespreken. Wij waren de luitenants van Cassoni, en zijn vertrouwd. Maar niemand heeft het in zijn hersens durven krijgen, hem onder vuur te nemen. Het komt me voor dat jij niet erg getapt bent bij een deel van onze mannen.

— En dat vindt je een beetje gevaarlijk? vroeg Raffles spottend. Je bent liever niet de vertrouwde en de helper van een chef die teveel vijanden heeft? Maar dat is heel mensche-lijk, en heel verklaarbaar! Ik ben er volstrekt niet boos om, Bishop. Het is alleen maar jammer voor jou — je zult nu heel wat voordeel moeten prijsgeven.

Een kort oogenblik scheen Bishop te aarzelen, maar een nieuwe uitwisseling van blikken met zijn makker scheen hem tot een besluit te brengen.

Hij greep zijn hoed van den stoel, en zeide: — Als je van daag overleeft, Perry, kunnen we nog wel eens nader spreken!

— Maar je betwijfelt het? vroeg Raffles nog altijd op denzelfden spottenden toon.

— Eerlijk gezegd — ja! We hebben er een paar scherpschutters bij, en dat zijn juist de vrienden van Paenut. Man, ze zouden op dien korten afstand zelfs een vlieg kunnen raken!

— Maar ben je dan niet bevreesd, aanstonds dit huis te verlaten? Als ze je eens voor mij aanzagen?

— Ik ben gelukkig bijna twee hoofden kleiner! antwoordde Bishop, die echter alles behalve gerust scheen te zijn. Ze hebben me daarnet toch zien binnen gaan, en toen ook niet geschoten.

Raffles keek den kleinen man een oogenblik doordringend aan, lachte even, legde hem de hand op den schouder, gaf hem een duw in de richting van de deur, en zeide:

— Maak dan maar dat je wegkomt! Maar het is heel jammer, werkelijk! Je gooit je eigen voordeel te grabbel. Ik had werkelijk een heel mooi plannetje, een onderneming, zooals jullie zelfs in de beste dagen van Cassoni niet gekend hebt. Morgen had ik het gemakkelijk ten uitvoer kunnen brengen!

De bandiet keek hem op een eigenaardige wijze aan, half spottend half bewonderend, en zei toen, met de kruk al in zijn hand:

— Morgen? Als het dan nog maar kan, Perry!

En knikte Raffles toe, deed de deur dicht, en men hoorde de schreden der twee mannen de trappen afdalen, en spoedig wegsterven.

Raffles wachtte totdat hij de straatdeur hoorde dichtvallen, en toen niets zich deed hooren, toen alles rustig bleef ging hij de deur van het cabinet openen, en wenkte Henderson en Brand om binnen te komen.

— Het schijnt dat de ratten het schip verlaten? zeide Brand met een lachje, dat niet erg van harte ging.

— De vergelijking is niet al te vleiend voor ons, Brand! gaf Raffles ten antwoord. Maar het is zeker — mijnheer Bishop verbindt zich liever niet aan een man die ten doode is opgeschreven. Het laat mij uiteraard volkomen onverschillig, of Bishop wil helpen of niet. De hoofdzaak is, dat ik de leider blijf. Bishop schijnt daaraan te twijfelen. Hij denkt dat ik zelfs den dag van morgen niet haal — maar dat hoop ik anders te bewijzen! Mijn proefstuk zal ik afleggen, en ik wil dat het tevens een meesterstuk wordt — althans van mijn stand-

punt beschouwd! Het begin is echter het moeilijkste, want ik vrees dat het aanvangt bij de mitrailleur daar aan de overzijde, en de lieden die het toestel bedienen. Wat zou je er van denken, Brand, als wij daar eens een kijkje gingen nemen?

— Wel, je zou mij evengoed kunnen vragen, hoe ik er over dacht, mijn arm tot aan den elleboog in een mand vol brilslangen te steken! antwoordde Brand met zuurzoet lachje.

— Nu, die vergelijking is wat al te kras, Brand! zeide Raffles lachend. Het zou mij niets verwonderen als wij zonder al te veel moeite in die kamer daar konden doordringen!

— Maar — met welk doel, in naam van alles wat logisch is? riep Brand uit.

— Met welk doel? een zonderlinge vraag! Natuurlijk met het doel, dadelijk de politie er bij te halen! Zulke dingen zijn strafbaar. En we zijn hier ver van de wijk van Broadway! En al zou mij dat mislukken — het zou een

prachtig middel zijn om aan mijnheer Peanut, Madame Nanette en hun aanhang te bewijzen, dat ik niet bang voor hen ben, en de sterkste! Als ik dat nu niet toon, loop ik de kans, het zij op een revolvershot van onder een vingerdoekje, het zij op een messteek op een donkere straathoek te worden onthaald! Wij zullen dus zeggen dat mijn proefstuk begint achter die twee neergelaten gordijnen daarginds! Brand, ik voel mij werkelijk vol ondernemingslust. Henderson, maak het een en ander gereed — wij zullen touwen noodig hebben, denk ik, niet al te dik maar sterk, een paar stevige messen, mijn klein etui met instrumenten, en...

— En mijn baleinen knuppel, Mylord? vroeg de reus met een grijnslach.

Raffleg scheen een oogenblik diep na te denken, en antwoordde toen met een glimlach:

— Neem den looden, James! Een voorgevoel zegt mij, dat die menschen daarginds harde koppen hebben!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

DE MITRAILLEUR.

Het huis waar dit voorviel had aan de voorzijde een zeer kleinen tuin, een van die lapjes grond, met een laag muurtje er om, die men in deze wijken van New York, waar de bodem nog niet zoo monsterachtig duur is geworden, tamelijk veelvuldig aantreft.

Er kon dan ook niet de minste twijfel aan bestaan, of de man die de voordeur verliet en acht of tien passen moest doen om het hekje in dat lage muurtje te bereiken, zou halverwege reeds een lijk zijn, zooals de zaken nu stonden, met dat moorddadige, kogelspuwende wapen op geen tachtig meters afstand, en nauwkeurig ingesteld.

Maar Raffles had een vooruitzienden blik, en hij had dan ook net zoolang gezocht, tot hij een woning had ontdekt, die ook nog een achteruitgang had, en dat was een soort van doorgang tusschen twee schuttingen, die de kleine achtererfjes afsloten. Die doorgang kwam uit op een soort van poortgewelf, en werd maar zeer zelden gebruikt. Waarschijnlijk was hij bedoeld als een nooduitgang in geval van brand, of ten dienste van de brandweer, die er haar slangen doorheen kon leggen.

Men kan gerust als zeker aannemen dat de heeren van den mitrailleur dit niet wisten, want het Noorden van Bronx is een gebied, waar de dranksmokkelaars niets te zoeken hebben, omdat er niets te vinden is. Er wonen in hoofdzaak arbeiders, kleine klerkjies, kleine gepensioneerden. Speak-easies vindt men er betrekkelijk weinig, misschien een op de twintigduizend inwoners, en dat is een stad als New York bedroeft weinig!

Het was dus door deze zelden gebruikte schuttingdeur dat Raffles, Brand en Henderson zich verwijderden, om vervolgens den langen doorgang te volgen, onder het poortgewelf door te gaan, en zoo een straat te bereiken, waar het op dit oogenblik al heel stil was.

Intusschen had deze omweg hen vrij ver van hun doel verwijderd, en het duurde bijna een kwartier voor zij op den hoek stonden van het blok huizen, waarop een der hoeken het moordwerktuig stond opgesteld.

Natuurlijk had Raffles eenvoudig het hoek-

huis en kwestie binnen kunnen gaan, maar dat kwam het toch wel wat al te gevaarlijk voor, want hij kon er vast op rekenen, dat er ergens een paar spionnen stonden, die iederen binnentredenden heel nauwkeurig opnamen, en die hem natuurlijk direct moesten herkennen. Ook zou er wel ergens een snelle auto wachten, en wie kon zeggen of die wachtpost, als zij Raffles herkende, hem niet eenvoudig zouden neerschieten, en met dat voertuig ontkomen?

Het was dus zaak, op een andere wijze te werk te gaan.

De drie mannen waren zeer eenvoudig gekleed, konden desnoods doorgaan voor werklieden, en daarop bouwde Raffles zijn even eenvoudig als schrander plan.

Een der hoeken van het huizenblok werd gevormd door een modern hotel van twaalf verdiepingen, eigenlijk dus een hutje, vergeleken met de monsterachtig groote logeerpaleizen van Manhattan, en Raffles wist dat het een vrij grooten daktuin had, die echter in dezen tijd van het jaar nog wel heel weinig bezocht zou zijn.

Het hotel had een afzonderlijken ingang voor de bagage, en tevens voor de hotelbussen en vrachtwagens, en hier stapten de drie mannen heel kalm binnen, gingen naar de goederenlift, en lieten zich door den slaperigen liftjongen, die inderdaad met werklieden meende te doen te hebben, naar de bovenste verdieping brengen.

Zij vonden hier een groot portaal, uitsluitend bestemd voor het verwerken der bagage der reizigers, en waar een eenzame hotelknecht op een laag wagentje met vier wielen eenige zware koffers versjouwde.

De man had zelfs geen blik over voor de drie mannen met hun gereedschapstassen en verdwenen in een zijgang.

Alsof Raffles het hotel persoonlijk gebouwd had, vond hij binnen enkele seconden de diensttrap die naar het dak voerde, en die waarschijnlijk des zomers door de kellners werd gebruikt. Het waren maar acht breede treden, en toen stonden zij plotseling in de buitenlucht.

Het zeer groote, vierkante dak was aan alle zijden door een muur ter hoogte van een meter

omgeven, waarop een hoog hek was plaatst, dat een eind verder nog was beveiligd door kippengaas. Het was duidelijk dat daar de tennisbanen waren. Verder was er een klein zwembad, thans echter droog, een miniatuur-zandvlakte, waar men zonnebaden kon nemen, en in een hoek, onder een soort van afdak, stonden de talrijke stoelen, wachtend op de eerste warme dagen, die zeker niet lang meer op zich zouden laten wachten.

Het ijzeren hek, waarvan melding werd gemaakt, bevond zich slechts aan drie kanten, dat wil zeggen aan de straatzijde. De vierde kant, die dus neer het dak was gewend, bezat alleen het meterhooge muurtje. De daktuin lag daar ongeveer vijf meter boven de rest van het platte dak, dat met grint was bestrooid over de geheele lengte en breedte van het huizenblok. Het hotel vormde hier dus een soort van vierkanten toren, en de drie mannen behoefden niets anders te doen dan zich te laten afzakken aan een der torens, zonder dat dit gezien zou worden, want dit huis was veel hooger dan alle anderen in de buurt.

Henderson maakte het klimkoord met een stalen haak stevig vast aan den bovenkant van den muur, maar zoo, dat het touw door er aan te schudden gemakkelijk weer was los te krijgen, en achtereenvolgens lieten de drie mannen zich snel omlaag glijden, waarop Henderson het touw weer wilde losmaken, toen Raffles hem weerhield met de woorden:

— Een oogenblikje, James! Wij weten nu wel hoe wij het einddoel moeten bereiken — maar minder zeker is de toekomst, wat het teruggaan betreft! Voor alle veiligheid zullen wij dus dat knooptouw maar laten hangen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat het hotelpersoneel iets op het dak te zoeken heeft.

Brand liet een zuchtend geluid hooren, want de waarheid is, dat deze geheele, gevaarlijke onderneming op klaarlichten dag hem alles behalve aanstond. Het hielp evenwel niets, of hij een aanmerking zou maken, en daarom volgde hij Raffles snel over het knisterende grint langs de tallooze zolderluiken in hun lijst van zink tot bijna aan den rand van het huizenblok, waar Raffles stil stond en zeide:

— Hier zijn wij er, Brand! Je hoeft niet zoo ironisch te kijken, want inderdaad is het doel nu bijna bereikt.

— Op een zestal kerels met revolvers na! zeide Brand klaaglijk. Ik erken dat het maar een bagatel is.

— Zooveel zullen het er wel niet zijn, Brand, want dat is de gewoonte niet. Zij kunnen dan

niet snel en ongemerkt genoeg uit de voeten komen. Ten overvloede hoop ik de scherp-schutters te kunnen overvallen, voor zij zelfs aan hun wapens kunnen denken — en met een mitrailleur schiet men nu eenmaal niet in een huiskamer! Henderson — dit luik moeten wij hebben!

Het dakluik was al heel eenvoudig te verwijderen, want het lag slechts los in een soort van sponning, een opstaande lijst van zink. Wie van beneden naar het dak wilde gaan behoefde dus slechts dat luik op te tillen, en terzijde te schuiven.

— Van den rand voerde een steil, houten trapje naar den zolder.

De reus had onmiddellijk zijn hoofd door de opening gestoken, om er zich van te vergewissen dat niemand het wegnemen van het luik had gezien, en zeide toen zacht:

— In orde, Mylord!

Raffles was de eerste die door het luik ging, en het trapje afdaalde. In een oogwenk stonden zijn helpers naast hem, thans op alles voorbereid, want zij moesten er op rekenen, dat er op een van de drie verdiepingen die zij moesten passeeren zeker wel bewoners aanwezig zouden zijn.

— Er is een ding dat ik graag nog zou willen weten! fluisterde Brand zacht, toen zij op het punt stonden, de zoldertrap af te dalen.

— Zeg het — misschien kan ik je weetgierigheid bevredigen! zeide Raffles.

— Dat de schurken nauwkeurig ons huis in Bronx zoo spoedig uitvonden laat ik nog daar. Ik neem aan dat zij geheel New York op hun duimpje kennen. Maar is het geen zeldzaam toeval, dat juist die vijfde verdieping tegenover dat huis onbewoond was en leeg stond?

— Wie zegt je dat het leeg stond. Wie zegt dat die verdieping onbewoond was? merkte Raffles op. En waarom kunnen de moordenaars die eene kamer niet gehoord hebben desnoods voor een week onder voorgeving dat zij filmopnamen moeten maken? Als er maar goed voor betaald wordt, kan men in deze stad letterlijk alles krijgen! En zulke dingen gebeuren ook wel eens op een andere wijze, en minder zachtmoedig. Ik bedoel als een gangster eenvoudig dreigt, den bewoner „wel te zullen krijgen” als hij mocht weigeren, een van zijn vertrekken tijdelijk af te staan. En wat zulk een bedreiging beteekent — dat weet iedere New Yorker, zoodra hij lezen en schrijven kan! Ben je tevreden gesteld?

— Dat wil zeggen — mijn nieuwsgierigheid

is voldaan, maar tevreden ben ik alles behalve ! antwoordde Brand mistroostig. Het loopt op een geweldige ramp uit, of ik verlies alle vertrouwen in voorgevoelens !

— Dat moet U niet doen, Mijnheer Brand, zeide Henderson goedmoedig. Dat voorgevoel kan heel goed uitkomen — want het wordt een ramp, maar niet voor ons !

— Goed gesproken, James, en nu vooruit en verder gezweven ! beval Raffles. Ik zal voorgaan, en ik verzoek je, James, je stappen zooveel mogelijk te dempen.

De tocht begon, en de bovenste verdieping werd zonder ongeval bereikt. Hier eindigde ook de lift, die alle zeven verdiepingen van het huis bediende, maar Raffles vond het veiliger, van dit werktuig geen gebruik te maken.

De drie mannen hoorden het dus wel, maar te zien kregen zij het niet, want zij bleven de diensttrap volgen, totdat zij tenslotte op de vierde verdieping stonden.

Raffles wierp een blik door een van de kleine ramen, maar dat uitzicht op de zijstraat, en zij moesten dus een gang inslaan, die naar de voorzijde van het huis voerde.

Juist toen zij dit zouden doen, ging er vlak naast hem een deur open, en een man in hemdsmouwen trad te voorschijn, met een krant in zijn hand, die hem wantrouwend opnam, een stap naar buiten deed, en vroeg :

— Wie zijn jullie ? Wat moeten jullie hier ?

— Wij wilden een bezoek brengen aan mijnheer Peanut ! antwoordde Raffles beminnelijk, maar met zijn linker vuist steenhard gebald, en klaar om toe te slaan.

— Peanut ? Woont hier niet ! antwoordde de man, en zijn kleine oogen begonnen nog wantrouwend te fonkelen.

— Dat weet ik wel ! Hij is hier op bezoek ! Hij is in de voorkamer op den hoek, en heeft een paar vrienden bij zich !

— Er is geen man bij die Peanut heet ! bromde de man met de krant. Maar ik zal gaan zeggen dat je er bent !

— Lieve hemel neen ! antwoordde Raffles haastig fluisterend, en hij greep de liemdsouw vast. Het moet een aardige verrassing blijven !

— Niets van die verrassingen hier ! gromde de man, luider dan wel veilig was, en hij rukte zich los.

Raffles knipoogde maar even tegen Henderson, en dat was voldoende.

De korte, looden knuppel kwam bliksemsnel uit den zak, en Henderson gaf er den man

een heel voorzichtig tikje mee, want hij kende zijn eigen kracht, en hij wist maar al te goed, dat die mijnheer met zijn krant, nooit meer behoefte zou hebben aan opwekkende lectuur, als hij hard toesloeg.

Maar dat kleine tikje was ruimschoots voldoende, want de man draaide een paar malen om zijn lengteas, en gleed toen langzaam met verdraaide oogen en een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht langs de post van zijn eigen deur, op den vloer, vastgehouden door Henderson, die een al te harden en luidruchten val wilde voorkomen.

— Het is zijn eigen schuld ! bromde Henderson, den al te hulpvaardigen bewoner met den voet weer in zijn woning schuivend, en de deur sluitend. Waar moeten wij zijn, Mylord ?

— Deze gang in. Ik denk dat het de laatste deur aan onze rechter hand is. Wij hebben hier niet veel elleboogruimte, en het is dus zaak om kordaat op te treden. Niet schieten, Brand, tenzij het volstrekt onvermijdelijk is, want bedenk wel dat wij hier in andersmans huis zijn, en langs een zeer vreemden weg zijn binnen gekomen. Neem liever je eigen knuppel. Ik hoop het met mijn vuisten af te kunnen ! Ik zal vooruitgaan, aankloppen, en de stem van dien onvoorzichtigen mijnheer met zijn krant nadoen. Zij zullen stellig de deur wel openen, en jij zorgt, Henderson, dat ze niet meer dicht kan ! Vooruit !

Het drietal liep op de teenen de gang verder in, Henderson nam zijn korten knuppel stevig in de rechter vuist, en Raffles klopte tamelijk hard aan, en zei, voortreffelijk de stem nabootsend van den man die nu rustig sluimerde achter zijn eigen deur :

— Maak eens vlug open, heeren ! Er is een boodschap van jullie chef !

— Schuif maar onder de deurreet ! klonk een nijdige, gedempte stem.

Brand voelde zijn hart even bonzen van opwinding, maar Raffles antwoordde zonder zich te bedenken :

— Kan onmogelijk ! Het is een pakje !

De sleutel knarste in het slot, men hoorde een gordijn een klein stuk ophalen, en de deur werd op een handbreed geopend.

Het was een deur die naar binnen open ging.

Raffles was zeer snel terzijde gesprongen, omplaats te maken voor Henderson.

De man die de deur had geopend bemerkte dit natuurlijk onmiddellijk, braakte een vloek uit, en wist een oogenblikje niet precies of hij de deur zou sluiten dan wel zijn revolver

grijpen, maar hij behoefde zich niet te vermoeien met het doen van een keuze, want Henderson gebruikte opnieuw zijn korten, met lood bezwaarden knuppel — en ditmaal gebruikte hij hem een weinig nadrukkelijker, want voor een smokkelaar kwam het er niet zoo erg op aan, vond hij.

De kerel, op het hoofd geraakt, slaakte een soort van snik, en gleed weg uit het gezicht.

Hij viel tamelijk noodlottig, juist achter de deur, en er ging een kostbare seconde verloren met het wegschuiven van het zware lichaam.

Henderson was de eerste die, na dit werkje te hebben verricht, binnendrong, en zich terzijde wierp met een vlugheid, die men van een man van zijn omvang niet zou hebben verwacht.

Juist bijtijds, want het schot kraakte al, en de kogel floot hem rakelings voorbij, miste Brand op een haar, en drong met een angst-aanjagend geluid in het gips van den gangmuur recht tegenover de deur.

Het volgende oogenblik tolde de schutter reeds door het vertrek, neergebeukt door den vuist van Raffles, die onmiddellijk na Henderson het vertrek was binnengedrongen.

Er bevonden zich toen nog twee mannen en een vrouw, die zoo verrast waren door het gebeurde, dat zij roerloos bleven toezien.

Toen zij zelve aan eenige actie dachten, was het al te laat, want Brand had zijn revolver ter hand genomen en beval:

— Ga daar in dien hoek staan, en met je handen op, want ik ben vandaag ongeduldig uitgevallen, en wie weet gaat dit ding eerder af dan ik zelf wel vermoed!

Het drietal volgde het bevel onmiddellijk op, wel inziende dat er niet viel te gekscheren met de dreigende revolver, en den man, die het wapen voor zich uithield.

Henderson hielp nog een handje, en in een oogwenk waren zij ontwapend en niet in staat tot verweer.

Raffles sloeg dezen arbeid met de handen in de zijde gesteund gade, en zeide toen afgemeten:

— Je ziet nu wel, madame Nanette, dat

het beter is, je te onderwerpen, en je in het onvermijdelijke te schikken! Ik ben niet de eerste de beste geloof me! Waar is Peanut?

— Heb je geen oogen? Je ziet dat hij er niet bij is! antwoordde Nanette, bijna groen van woede.

Raffles keek even naar de gezichten van de mannen die op den vloer lagen uitgestrekt, en zeide, zonder iets van zijn kalmte of zijn hoffelijkheid te verliezen:

— Inderdaad — mijn mededinger schijnt aan dit werkje geen persoonlijk aandeel te hebben genomen. Zijn plicht riep hem waarschijnlijk elders — of hij heeft een afschuw van bloedvergieten en vooral van sluipmoord! De wonderen zijn dus de wereld nog niet uit.

Terwijl hij sprak keek Raffles de twee kerels die daar met de handen boven het hoofd stonden, scherp aan, teneinde er zeker van te zijn, dat hij hen later zou herkennen, ook al zouden er jaren verlopen moeten.

Toen haalde hij de schouders op, en zeide tot Henderson, over zijn schouder heen:

— Bel het posthuis op, James! Zij moeten den patrouillewagen maar sturen, met een zes of acht agenten. Je kunt wel zeggen wat hier gebeurd is.

— Politie? herhaalde de vrouw, alsof zij niet goed verstaan had. Ga je er de politie inhalen, Jim Perry? Dat is wat nieuws!

— O, mijn methodes zijn inderdaad niet zoo ouderwetsch! gaf Raffles ten antwoord. Je moet ook wel begrijpen, dat ik er niet op gesteld ben, mannen in mijn omgeving te houden, die een zeef van mij hebben willen maken! Het is hun vandaag mislukt — maar morgen zou het hun kunnen gelukken, zoo niet met een metrailleur, dan toch met een revolver of mes! En bij het mooie plannetje dat ik heb voorbereid, heb ik hen zeker niet nodig! Wat jou aangaat, ik zou nog liever in voortdurend gezelschap zijn van een tijger, dan in het jouwe! Je vindt het dus wel goed, als ik je onschadelijk maak! Overigens kunnen jullie gaan zitten tot de politie er is! Maar geen verdachte beweging, dat zou ik je sterk aanraden!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret

HOOFDSTUK V.

HET SMOKKELPLAN.

Er verliepen ongeveer tien minuten, en toen kon Henderson de deur openen voor de gewapende macht. Het waren evenwel geen zes agenten, zooals men had kunnen verwachten, maar het was een inspecteur met een brigadier en nog een enkelen agent, en toen Nanette den inspecteur zag, gleed er een flauwe glimlach over haar gezicht.

Raffles, wien maar zeer zelden iets ontging, zag dien glimlach, en hij behoefde slechts heel kort naar de beteekenis er van te raden.

De inspecteur keek eens rond, na vluchtig de drie bandieten in hun hoek te hebben opgenomen, keek toen Raffles scherp aan, liet zijn blikken gaan over de drie nog altijd bewustelooze lichamen, keek terloops naar den mitrailleur op haar stalen driepoot, en naar het half opgetrokken gordijn, en toen pas vroeg hij:

— Wie heeft me opgebeld?

— Ik nam de vrijheid, mijnheer! antwoordde Henderson trots.

— Maar hij deed het op mijn verzoek, mijnheer, voegde Raffles er haastig aan toe.

— Hoe is Uw naam? vroeg de inspecteur.

— Ik ben Jim Perry, uit Chicago! Misschien heeft U den naam vroeger wel eens gehoord! antwoordde Raffles beleefd.

De inspecteur knikte langzaam een paar malen bevestigend, en zei op een scherp en weinig aanmoedigenden toon:

— Natuurlijk hebben wij hier van je gehoord, Perry, en niet bepaald tot je voordeel. Wat is er gaande?

Raffles wees op den mitrailleur met een veelzeggenden blik, en gaf ten antwoord:

— Ik had mijn intrek genomen in dat huis aan de overzijde. Gij kunt het van hieruit zien. Met die mitrailleur hadden ze mij overhoop willen schieten.

— Waar blijkt dat uit? vroeg de inspecteur. Heb je daar bewijzen voor.

— Bewijzen? herhaalde Raffles langzaam. Een kind kan zien dat die mitrailleur precies op de deur van dat huis is gericht. Het patronenlint zit er al ingeschoven. Zij behoefden slechts den trekker over te halen, en het ding zou

kogels beginnen te spuwen. U heeft toch zeker wel verstand van wapens.

De inspecteur wendde zich tot Nanette en de anderen, en vroeg:

— Wat hebben jullie hierop te zeggen?

Nanette haalde slechts de schouders op en antwoordde:

— Geen woord! Hij praat wartaal. Het was heelemaal niet op hem bedoeld. We kennen hem niet eens.

— Er was immers nog geen schot gevallen? vroeg de inspecteur weer.

— Gelukkig niet! antwoordde Raffles spottend. Anders had ik U deze inlichtingen niet kunnen geven. Ik geloof te zien waar het op uitdraait. New York is een zonderlinge stad. Bij ons in Chicago is het trouwens van hetzelfde laken een pak. Is het veroorloofd, inspecteur, vuurwapens in huis te hebben — en nog al gestolen? Want U ziet zelf wel dat deze mitrailleur splinternieuw is, en zeker niet door het Departement van Oorlog verkocht.

De inspecteur gaf hem niet eens antwoord, wierp hem een koelen blik toe, en zeide tot de bandieten, op korten toon:

— Maken jullie je klaar om ons te volgen. Perry heeft gelijk. Jullie hebben een overtreding begaan. Op het bureau kun je een verklaring afleggen.

— Wil ik soms meegaan als getuige? vroeg Raffles, vriendelijk glimlachend tegen den inspecteur.

— Niet noodig! Ik kan gelukkig mijn eigen oogen nog wel vertrouwen. En nu we toch met elkaar praten, Perry — ik zou je den raad willen geven, je een beetje op den achtergrond te houden. Je weet dat er in Chicago naar je gezocht wordt. Als je je hier rustig wilt houden, zullen we je misschien niet lastig vallen. Maar zodra we iets van je hooren dat ons niet bevalt. . . .

— Dank U, inspecteur! zeide Raffles met een buiging. Een gewaarschuwd man is er twee waard.

Wat er nu volgde ging zeer snel in zijn werk. Een der agenten had al om een ziekenauto getelefoneerd, en de vier gewonden, want

men vond ook den onvoorzichtigen bewaker languit op den grond liggen achter de deur van zijn eigen woning werden haastig naar beneden getransporteerd, en in de auto gedragen. Nanette en de anderen kregen nauwelijks den tijd om jas en hoed aan te trekken, en werden toen door de agenten weggevoerd.

De drie mannen, alleen achter gebleven, keken zwijgend toe hoe drie sterke agenten den mitrailleur uit elkaar namen, inpakten en medenamen, en toen alles eindelijk weer tot rust was gekomen zagen Raffles en Brand elkander veelbeteekenend aan. Eindelijk zeide Brand: Die bom is dus verkeerd gebarsten.

— Verkeerd? Zij is in het geheel niet gebarsten, mijn waarde! De toestand is gebleven zooals hij was, behoudens een klein nadeel aan mijn kant, want wij behoeven er niet aan te twijfelen of die schurken zijn binnen een kwartier weer op vrije voeten.

— Maar is de politie hier dan door en door aangestoken en verrot, Mylord? riep Henderson verontwaardigd.

— Gelukkig niet, James! antwoordde Raffles ernstig. De buitenwereld krijgt daaromtrent een verkeerden indruk. Want de krantenlezer krijgt de verhalen te lezen over tien plichtvergeten, omkoopbare en schurkachtige politiemannen — maar van de duizend die eerlijk hun plicht doen en daarbij dikwijls door hun eigen meerderen worden tegen gewerkt leest hij niets! Zoo is het altijd, en zoo zal het wel blijven. Maar dit heerschappij met zijn zwemmerige, onbetrouwbare oogen is er stellig een van het slag van Marsh, en wij hebben het nu eenmaal ongelukkig getroffen, naar het schijnt! Een klein voordeel is, dat wij weten wie onze vijanden zijn, en ik weet ook tot wie ik mij wenden moet, als ik werkelijk hulp van de politie nodig heb! Komman, vrienden wij hebben hier niets meer te zoeken, en het wordt tijd, dat ik het smokkelplan eens uitwerk, waarnaar de heeren smokkelaars zoo verlangend uitzien.

Peanut behoorde tot een van de drank-smokkelaars, die zich met smokkelen maar ook met andere misdadige praktijken een zeer groot kapitaal had weten te verwerven. Hij woonde in een der nieuwe huizen in de Twintigste Straat en had zes kamers in gebruik op de vierde verdieping van dat huis. Het was ongeveer drie uur in den middag van dienzelfden dag, toen zijn bediende hem het bezoek aankondigde van Nanette.

De vrouw was zeer opgewonden, wierp den

prachtigen vos, dien zij om den hals had met een woedend gebaar in een hoek, en begon dadelijk tot Peanut, die op het punt stond, uit te gaan, en zich reeds in de rok had gestoken:

— Het is een fraaie zaak, Owen! Sedert die vervloekte Perry zich met onze zaken is komen bemoeien, loopt alles in de war! Je weet natuurlijk al dat de heele schietery mislukt is?

— Ja, van gehoord. Drexler heeft me een telefoontje gegeven.

— En daar blijf jij zoo kalm onder?

De bendechef haalde de schouders op, keek nog eens in den spiegel of zijn das goed recht zat, en antwoordde:

— In ons bestaan moet men met alle mogelijkheden rekening houden. Wees meer blij, dat juist Drexler kwam, en niet een ander, want anders zou je hier niet staan, maar in een cachot van een politiehuis zitten. Je weet drommelsgoed dat er bij de politie beambten zijn, die je voor een zaak als het hebben van een mitrailleur voor een jaartje de kast zouden indraaien. Het is nu mislukt — een volgende maal beter!

— Ik ben blij dat je het zoo kalm opvat! hoorde de vrouw. Maar heb je wel beseft wat het gevolg is? Perry zal de zaak willen voortzetten, en als zijn proefstuk gelukt, dan wordt hij de baas hier, en jij kunt konijntjes gaan fokken of meloenen kweken, ergens op Long Island. Van mij zelf spreek ik nog niet eens. Er zijn er onder de jongens die maar wachten tot van nacht, om te zien hoe hij het er af zal brengen!

— Van nacht? hernam Peanut verbaasd, en nu toch wel ongerust. Moet het van nacht al gebeuren?

— De jongens krijgen om acht uur bericht, want dan komen we weer bijeen in het huis van Nurmi, en daar krijgen we nadere bijzonderheden te hooren tenminste als wij Perry rustig zijn gang laten gaan.

— Ik ben er ook nog! zeide de bandiet verwaand, even op zijn zak kloppend.

De vrouw keek hem een oogenblik strak aan, en zei:

— Nu ben je er nog, Owen — maar weet jij zoo heel zeker dat jij van nacht ook nog zult leven?

Peanut verbleekte, en zijn stem haperde, toen hij vroeg:

— Wat bedoel je daarmee, ongeluksvogel? Welk gevaar zou mij bedreigen?

— Begrijp je dat zelf niet? Je mitrailleur

heeft niet kunnen spreken, maar nu zal Perry het doen, want die weet nu precies wat hij van je te verwachten heeft. Hij begrijpt wel dat jij er achter zat. En Perry schiet bij kaarslicht op zestig pas afstand een Aas uit een kaart! Dat weet je toch zeker.

Peanut beet zich op de lippen en antwoordde stroef:

— Ik zal hem voor weten te zijn. Ik weet nu waar hij woont, en ik stuur er een paar van mijn beste vrienden op af.

— Hij woont er niet meer! antwoordde de vrouw kortaf. Ik heb het al laten onderzoeken, zoodra Drexler mij vrij liet. Je begrijpt dat wij geen vijf minuten op het politiebureau zijn geweest. Het was maar voor den vorm. Ik zeg je, wij zullen alle krachten moeten inspannen, om ons tegen dien kerel uit Chicago te verweren. Bij hem vergeleken was Chipa een uilskuiken. A propo, heb je geld?

— Geld? Voor jou? vroeg de bandiet, dadelijk argwanend en met een schuin oogje op zijn brandkast, die in een hoek van het kleine vertrek stond, waar hij de vrouw had ontvangen, en dat aan zijn slaapkamer grensde.

— Natuurlijk voor mij! Ik ben blut, en ik heb schulden te betalen.

— En wil je mij daarvoor laten opdraaien? Verkoop je diamanten!

Je lijkt wel gek, je loopt waarachtig over dag met een kapitaal aan juweelen om je hals! Het zal je nog eens opbreken! Let op mijn woorden.

De vrouw wilde woedend uitvallen, maar op dat oogenblik werd er op de deur geklopt, de bediende opende deze deur, en kondigde rustig aan:

— Daar is een inspecteur van politie, om U te spreken, mijnheer Peanut!

— Drexler? vroeg de bandiet haastig.

— Neen, mijnheer Drexler is het niet. Ik ken hem niet. Hij zegt dat hij inlichtingen van U wil hebben.

— Het is maar voor een kort oogenblikje, mijnheer Peanut! klónk een stem achter den bediende, die op zij werd geschoven, en verbluft en verontwaardigd omkeek naar den inspecteur in uniform, die nu binnen trad, voor Nanette salueerde, en beleefd maar met vaste stem zeide:

— Ik heb met mijnheer Peanut onder vier oogen te spreken, madame. Wees zoo goed ons alleen te laten.

De vrouw scheen een oogenblik in beraad te staan, raapte toen haar vos op, sloeg dien wild om, zoodat de diamanten om haar hals

rinkelden, en verliet vlug het vertrek, zonder een van de beide mannen met een blik te verwaardigen.

De inspecteur sloot zelf de deur weer, en zeide glimlachend:

— Madame schijnt een beetje boos te zijn op mij. Jammer, maar ik kan er niets aan doen.

— Ik zal U moeten verzoeken, om een beetje haast te maken, inspecteur, zeide Peanut knorrig. De zaak is dat ik een afspraak heb. Ik kan me ook niet goed voorstellen, wat U met mij te bespreken kunt hebben. Voor zoover ik weet heb ik U nooit gezien.

— Dat is zeer wel mogelijk, zeide de inspecteur, die met een vlugge blik zijn polshorloge had geraadpleegd. Ik zal U niet al te lang lastig vallen, mijnheer Peanut, en precies in vier minuten hoop ik met U te hebben afgedaan. Ik had graag een paar informaties. Het gaat om de nalatenschap van Cassoni. Er is er nog een, namelijk die van Chipa, maar daarmee heb ik niet te maken, in zoverre, dat het niet mijn wijk is. Volgens mijn rapporten hebt gij U zelf opgeworpen als troonsopvolger, als ik mij zoo mag uitdrukken. Dat viel echter niet in al te goede aarde bij een zekere Nanette Pivoine, die meer rechten meende te kunnen doen gelden, en een soort spilleen wilde invoeren, waarschijnlijk ter afwisseling van het tot op heden geldende zwaardleen. En wie weet — een vrouw is wel eens doortastender en heel vaak slimmer dan een man, waar het zaken betreft als de verboden handel in geestrijke dranken!

Peanut had het voorhoofd gefronsd en keek den inspecteur beurtelings achterdochtig en verbaasd aan.

— Is U hier gekomen om mij dat te vertellen, inspecteur? vroeg hij grof. Ik weet niet wat gij bedoelt! Ik heb niet de minste lust om me met zulke dingen in te laten!

— Niet? vroeg de inspecteur op een toon van de grootste verbazing. Zou men mij dan verkeerd hebben ingelicht? Dat kan ik bijna niet gelooven!

Hij had nogmaals een snellen blik op zijn horloge geworpen, en vervolgde:

— Er is ook een zekere Perry, die een duit in het zakje is komen doen. U is bang voor hem?

De bandiet verbleekte, en zeide met gesmoorde stem:

— Wat heeft dat te beteekenen? Is U hier gekomen om mij te beleedigen? Wie is die man?

— Komaan, Peanut, het is genoeg geweest!

riep de inspecteur, vlug opspringend van zijn stoel. Steek je handen op!

Het bevel kwam zoo onverwacht, dat Peanut een oogenblik aarzelde, maar bij het zien van de groote dienstrevolver, die onbegrijpelijk snel te voorschijn was gekomen, hief hij zijn handen langzaam boven zijn hoofd, een paar stappen terugtreidend.

Hij was zoo bleek als een laken toen hij bevend vroeg:

— Wat heeft dat te beduiden? Waarvan word ik beschuldigd?

— O, van een massa dingen, die het mij te veel tijd zou kosten, op te sommen, antwoordde de inspecteur onverschillig. Het kan mij niet schelen ook. Dat moeten de collega's maar opknappen.

Hij had onmiddellijk de zak gevonden waarin de bandiet zijn wapen bewaarde, haalde er de browning uit, liet die in zijn eigen zak glijden, en beval:

— Loop voor me uit. Je kunt je jas en je hoed meenemen. Ik druk den loop van mijn revolver tusschen je ribben zooals je ziet. Geen al te snelle beweging, Peanut, of ik schiet.

Op de gang stond rustig een agent te wachten.

De inspecteur zeide tot hem:

— De lift boven!

— In orde, chef!

Zeer snel ging de kleine groep over de gang, en Peanut verwonderde er zich over, dat zijn bediende niet eens kwam kijken. De lift stond inderdaad op dezelfde verdieping en zij behoeften slechts in te stappen, zakten snel naar beneden, en liepen door de vestibule. De in-

specteur opende de straatdeur en zij traden naar buiten.

Een gesloten auto stond voor het trottoir te wachten, met een reusachtigen chauffeur achter het stuurwiel.

Ook deze droeg de blauwe agentenuniform.

Peanut werd gedwongen om in te stappen, en de agent nam naast hem plaats, en hier pas werd de man tot zijn heftige verontwaardiging voorzien van de stalen boeien, die gebruikelijk zijn in geheel Amerika.

De inspecteur sloot zelf het portier weer, keek glimlachend even de auto na, en ging het huis weer binnen.

Met de lift ging hij weer naar boven, stapte uit op de vierde verdieping, en ging de woning weer in van Peanut, waarvan alle deuren waren blijven openstaan.

Hij deed de deur open van een klein vertrek, keek naar den bediende, die daar op een sofa lag, en rustig schéén te sluimeren, glimlachte opnieuw, deed de deur zachtjes dicht, en trad de kamer binnen, waar de arrestatie had plaats gehad.

Bedaard haalde hij de browning uit zijn zak, en ook den sleutelbos, dien hij tegelijkertijd had bemachtigd.

Toen legde hij zijn uniformpet op de tafel, trad op de brandkast toe, bekeek ze aandachtig, en mompelde voor zich heen:

— Een modern, stevig meubel, maar ik heb hier den sleutel, en als ik het binnen tien minuten niet geopend had, zou John Raffles zijn naam als meesterinbreker niet langer verdienen!

▲

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

▼

HOOFDSTUK VI.

EEN VERGADERING EN EEN SCHOT.

Raffles keerde later terug van deze expeditie, dan hij verwacht had, maar hij was toch tijdig terug in het kleine huis, hetwelk hij onmiddellijk na zijn aankomst te New York gehoord, maar slechts weinig bewoond had om daar, volgens de afspraak, Brand af te wachten met zijn zoogenaamden arrestant. Wat er verder met Peanut zou gebeuren stond nog niet vast, en daarover dacht Raffles juist na, terwijl hij, nog altijd in de uniform van inspecteur, met de handen op den rug heen en weer liep in het kleine, zeer eenvoudige vertrek van het tamelijk afgelegen landhuis, met een bitteren trek om den mond, en een rimpel tusschen de staalgrijze oogen, die naar een enkel punt schenen te staren.

Tenslotte scheen hij iets gevonden te hebben, en nam plaats voor een kleine schrijftafel, waarvan hij de klep opende.

Uit een laadje nam hij een opschrijfboekje, bladerde er even in en volgde den reeks namen die daarin stonden neergeschreven, met adressen er achter.

Door sommigen van die namen was een dikke streep gehaald maar verreweg de meesten misten dit merkteken.

In bittere gedachten verdiept volgde Raffles met zijn vinger het lijstje en mompelde na eenige oogenblikken:

— Steeds wordt de lijst van schurken, dieven en onderdrukkers grooter, en voor een naam dien ik kan schrappen, omdat ik den drager gestraft heb, komen er twee andere in de plaats, die straf dubbel en dwars verdienen! O wereld, wereld — zult gij dan nooit veranderen, erbarmelijk stofje in de ruimte! Uw schoonheid hebben de menschen geschonden, zij bestrijden elkander als de wilde dieren, en binnenkort zal uw lot bezegeld zijn! Welk nut heeft het, verder te gaan? Waartoe dit alles? Wel is de beker alsem bitter, dien het lot mij te drinken gaf!

Hij sloeg het boekje dicht, wierp het in de lade, schoof deze weer terug, sloot het bureau,

en bleef langen tijd onbeweeglijk zitten, met de hand voor de oogen.

Eensklaps echter keek hij rond, als iemand die plotseling uit een droom ontwaakt, sprong op, raadpleegde zijn horloge, en zeide verbaasd, halfslud:

— Nog niet terug? Maar dat is zijn gewoonte niet! Er kan toch onmogelijk iets geschied zijn, dat hen weerhouden heeft, de afspraak na te komen?

Hij begon zich in de kleine slaapkamer, grenzend aan het woonvertrek, te ontdoen van de uniform, verborg deze zorgvuldig in de ruimte, die hij door Henderson onder den vloer had laten maken, een soort van kist, die met blik gevoerd was, en trok zijn rok aan.

Nu en dan wierp hij een blik op zijn polshorloge, en zijn ongeduld en zijn ongerustheid groeiden, want Brand en Henderson waren reeds een half uur over den tijd, die was overeen gekomen.

Hij was juist gereed, toen hij het naderen van een automobiel hoorde over den gladden pas geasphalteerden, nieuwen weg.

Zijn uitstekend geoefend gehoor zeide hem echter onmiddellijk dat het niet de auto was, dien Brand gebruikte voor deze onderneming.

Hij wierp een snellen blik om zich heen en overtuigde zich dat niets hem verraden kon. Men moest nu eenmaal op alles bedacht zijn, in zijn positie, en nu vooral nu hij zich de vijand gemaakt had van een vriend der politie!

De auto stond stil, en Raffles wierp een blik door het venster, zorgdragende, achter in de kamer te blijven.

Het was een ordinaire huurauto, maar politie was het niet, want Brand en Henderson stapten uit. De reus had zijn hoofddeksel verloren, naar het scheen en Brand zag er uit als iemand die een hevige woordenwisseling met een gevecht heeft beëindigd.

Hij scheen aan een groote opwinding ten prooi te zijn, en haalde onder het loopen de

steutel te voorschijn, waarmede hij de voordeur kon openen.

Raffles stond reeds in de smalle vestibule, en zijn eerste opmerking was :

— Je bent zeven en dertig minuten te laat, Brand!

— Ik weet het, Edward, en ik maak er mijn verontschuldigingen voor, maar het gebeurde buiten mijn toedoen, of tenminste buiten mijn schuld. Ik voor mij ben verheugd, dat Henderson en ik er althans het leven hebben afgebracht.

Het strenge gelaat van Raffles verzachtte, maar zijn stem had toch nog haar metalen klank, toen hij vroeg :

— En de gevangene?

— Ontsnapt! Of beter gezegd — bevrijd! En waarschijnlijk door een ellendig toeval want de schurken konden toch niet weten wat er geschied was in het huis van Peanut, is het wel?

— Dat is zeer onwaarschijnlijk! Ik bemerk dat onze auto er ook bij is ingeschoten. Het is dus een rampspoedige dag geweest. Die Peanut had niet mogen ontsnappen — hij kan nog gevaarlijk worden! En vertel nu wat er gebeurd is! Henderson, maak spoedig iets voor ons gereed, zoodat wij dadelijk kunnen middagmalen. De tijd dringt, en ik wil voor geen geld de vergadering bij Nurmi overslaan.

— Laat het varen, Edward, laat het in 's hemelsnaam varen! riep Brand. Waarom ons te bewegen in dezen modderpoel van bederf en misdaad?

— Nooit! riep Raffles, bijna woest. Ik heb bij mij zelf de belofte afgelegd, althans een van die benden op te ruimen, en een gelofte kom ik steeds na! Vertel nu wat er gebeurd is, en waaraan ik deze teleurstelling heb te wijten.

— O, ik zal er niet veel tijd voor nodig hebben! antwoordde Brand zuchtend. Alles was goed gegaan, en wij hadden zeker al tweederden van den weg afgelegd hierheen, toen er zich plotseling een van die verkeersopstoppingen voordeed, die eensklaps ontstaan, en waarvan niemand nauwkeurig de aanleiding weet. Wij werden bijna aangereden door een groote auto, die niet spoedig genoeg kon stoppen, en Henderson werd driftig, en zei een leelijk woord tegen den bestuurder. En terwijl die twee nog ruzie maakten, kwam er een derde wagen aan, en de dame die hem bestuurde scheen zoo van de kook te zijn door mat plotselinge remmen van de file dat zij det een gillette nog wat meer gas gaf, en pardoes

op onze wagen inreed. Het gaf een geweldige schok, ik tuimelde tegen de voorruit — vandaar die snede vlak boven mijn oogen, die je mij misschien de eer hebt aangedaan, op te merken — en onze Peanut maakte van de opwinding en den schok gebruik, met zijn geboeide handen het portier open te rukken, aan den kant van den grooten wagen.

— Vrienden van hem? vroeg Raffles, die weer volkomen kalm was.

— Geraden! Het noodlot of de duivel had ons een wagenvracht smokkelaars op ons dak gestuurd! Allemaal leden van Cassoni's bende, voor zoover ik kon nagaan. Die hadden den pretendent naar het chefschap onmiddellijk herkend, en toen waren de poppen aan het dansen. Henderson verloor ieder begrip van maat en fatsoen uit het oog, gooide zijn uniformpet neer, en scheen aanstalten te willen maken, dien heelen auto met alles wat er in zat onderstboven te gooien!

— Dat groote kind zal dus nooit wijzer worden! merkte Raffles hoofdschuddend op. Wat verder.

— Wel, daarmede was de zaak zoo goed als afgelopen. De verkeersknoop ontwarde zich, en daar Peanut bij zich zelf de opmerking moest hebben gemaakt, dat wij zeer zonderlinge agenten waren, of dat tenminste de chauffeur dat was, zoo begonnen de heeren lustig op ons te schieten, alsof wij poppen in een schiettentje waren. De dame in haar tweezitter gilde en viel flauw, en wij schoten een zijstraat in, omdat het krankzinnigheid zou zijn geweest, te willen trachten, Peanut nu nog in handen te krijgen. Waar wij gereden hebben, weet ik niet meer. Mijn eenige zorg was, een veiligen afstand te houden tusschen onze wagen en dien van de smokkelaars. Want ze zaten ons achterna, met weinig vriendschappelijk bedoelingen! Juist op een straathoek kregen wij een kogel in een achterband, en het zal voor de omstanders wel een vreemd gezicht zijn geweest, toen zij twee agenten uit een onbruikbaar geworden auto zagen springen, en als hazen zagen verdwijnen in een warnet van steegjes, waar gelukkig die groote wagen ons niet meer kon volgen. Het was het oudste deel van de stad, naar het scheen. Het duurde wel een kwartier voor wij een garage vonden, en daar hebben wij de auto gehoord, die je nu voor de deur ziet staan.

— Ik hield het eerst voor een stoomwals, zeide Raffles sarcastisch. Het is een geluk dat ik meer goede auto's tot mijn beschikking heb — intusschen het is geschied — en ik ben

overtuigd dat je geen schuld hebt, Brand.

— Dat wist ik ook wel! En jij — ben je geslaagd in je... onderzoeken?

— Volkomen! antwoordde Raffles glimlachend. Zij leverden bijna zes en twintig duizend dollars op, in contant geld nog wel, en dat is in dezen tijd een vrij aanzienlijk bedrag. Er lag veel meer, maar dat was voor mijn doel onbruikbaar! effecten, schuldvorderingen die niet zonder gevaar te verhandelen zouden zijn. Wat ik mee nam was louter bankpapier — en het lijstje met de nummers ervan, dat onze Peanut nogal onvoorzichtig in dezelfde kast had gesloten! Maar ik geloof dat ik daar onzen reusachtigen baby hoor, die zijn best doet, zich onzichtbaar te maken!

Inderdaad kwam de reus op zijn teenen binnen, en het was een bijna lachwekkend gezicht, te zien hoe die man met zijn herculesgestalte zich klein poogde te maken, en onhoorbaar! Hij wierp nu en dan een schuwen blik op Raffles, terwijl hij met eenige schalen, een dampend stuk vleesch en een flesch wijn kwam aan-dragen.

Hij maakte zich onmiddellijk uit de voeten nadat het eenvoudige maal was opgediend, en Brand barstte in lachen uit.

De mannen aten vrij vlug, waarbij Raffles nu en dan op zijn horloge keek. En de vruchten die het dessert vormden hadden nauwelijks het maal gevolgd, of Raffles stond op, en zeide:

— Nu is het hoogtijd, Brand! Je hebt je instructies, en ik verzoek die, je daar zeer nauwkeurig aan te houden. Het moet van nacht blijken, of er van nacht nog betrouwbare politie is in New York. Natuurlijk moet je een van de andere auto's nemen.

— En geloof je dat ze je zullen volgen? Geloof je dat ze je als leider zullen aannemen?

— Daar ben ik vast van overtuigd!

Brand zuchtte even, en zeide:

— Het is een gevaarlijke zaak, en ik wilde dat alles gedaan was. Maar het allerliefste wilde ik, dat je kon besluiten, deze stad den rug toe te keeren. Londen heeft ook haar gevaren, ook Parijs en Berlijn — maar die steden zijn ware paradijzen van rust en veiligheid, vergeleken bij dezen hekselketel. Maar in ieder geval kun je op mij rekenen!

Raffles knikte, sloeg zijn jas over den arm, zette zijn hoed op, overtuigde zich dat zijn revolver maar voor het grijpen was, nam een kleine, lederen tasch ter hand, wierp een laatste blik in den spiegel, om zich te overtuigen,

dat zijn grime onberispelijk was, en haastte zich toen naar de voordeur.

Hij wierp een blik op den auto, en vroeg spottend:

— Geloof je dat het ding mij naar het huis van Nurmi kan brengen?

— Het zal je meevallen — de wagen loopt goed!

— Tot straks dan — en nogmaals: Houd je nauwkeurig, op de minuut af, aan de instructies die ik je gaf.

Nog een hoofdknik, en Raffles liep langs het smalle klinkerpad van het voortuintje, stapte in den wagen en reed weg.

De rit duurde langer dan drie kwartier, en Raffles moest bemerken, dat hij bijna een kwartier over den vastgestelden tijd de kleine zaal binnen trad in het lokaal van Nurmi waar ook de eerste vergadering had plaats gehad.

Er bevonden zich een veertigtal mannen, en ongeveer een dozijn vrouwen, en Raffles, met zijn fijn gevoel voor nuances, bemerkte onmiddellijk dat de stemming te zijnen opzichte niet al te gunstig was.

Bij zijn binnentreden hield het praten als bij tooverslag op, en onder een veelzeggend zwijgen moest hij zich door de aanwezigen een weg banen naar het kleine podium, waar het bestuur van de bende gezeten was, zwijgend en met strakke gezichten.

En de eerste die hij opmerkte was Nanette Pivoine, versierd met haar diamanten en in een fraai avondtoilet, die hem uit een der verste hoeken met somber schitterende oogen en een wraakzuchtige uitdrukking op haar ge-laat stond aan te staren.

Raffles zette zijn hoed kalm voor zich op de tafel, liet zijn blikken eens over de vergaderden gaan, en begon volmaakt rustig, het haar van zijn uitstekend gemaakte pruik gladstrijkend:

— Geachte dames en heeren! Ik moet beginnen, U mijn verontschuldigen aan te bieden wegens het feit, dat ik een kwartier over mijn tijd ben. Ik verzoek U, deze nalatigheid toe te schrijven aan omstandigheden, die van mijn wil niet afhankelijk waren. Wij komen nu ter zake. Ik heb beloofd, U dezen nacht het bewijs te leveren, dat ik als leider stellig de evenknie ben van Uw diepbetreurden Cassoni, zoo niet zijn meerdere in menig opzichte, en die belofte zal ik nakomen. Van nacht zal er iets gebeuren, waaraan gij allen nog lang zult denken! want de zaken die ik op touw zet, gij kunt dit in Chicago navragen,

behooren tot de soort, waarover men nog wekenlang spreekt!

Terwijl Raffles sprak liet hij zijn onderzoekenden blik door de geheele, helder verlichte, kleine zaal gaan.

Hij zag niets dan strakke, vijandige gezichten, op vier of vijf na, wellicht die met instemming knikten.

Juist opende hij den mond, om voort te gaan, die stemming te verdrijven, toen zijn instinct hem waarschuwde, dat hij op datzelfde oogeblik aan een groot gevaar bloot stond. Het was een van die onberedeneerbare ingevingen, die hem al meermalen het leven hadden gered, een soort van zesde zintuig, dat hem scheen te waarschuwen.

Zijn scherpe oogen vlogen door de zaal, langs de wanden en juist onder een wandluchter zag hij een klein luikje opwippen, niet grooter dan een hand.

Sneller dan de gedachte bukte hij zich op hetzelfde oogeblik dat een schot kraakte, en een kleine, ronde spiegel die vlak achter hem hing, werd verbrijzeld.

Nog onder het bukken had Raffles zijn revolver getrokken en hij schoot op het luikje.

Er klonk een kreet, onmiddellijk gevolgd door het geluid van een zwaren val, en toen richtte Raffles zich weer op, opende haastig het kleine handvalies dat voor hem stond, nam er een glazen kogel uit, door groot als een cricketbal, en riep met een stem, waarvan de metalen klank tot in de kleinste hoekjes doordrong:

— Nu is het genoeg geweest! Als iemand ook maar een vinger verroert, werp ik deze glazen kogel, en dan zal niemand van de aanwezigen, ik niet uitgezonderd, ooit meer in

staat zijn, een goed glas gesmokkelde rum te drinken! Binnen een paar seconden zouden jullie allemaal zoo dood zijn als een pier. Jullie hebben dus te kiezen! Wie daar op mij schoot weet ik niet — maar ik heb een vermoeden. Die man heeft jullie tegen mij opgezet — en nu heeft hij zijn loon!

Een kleine man met een mager gezicht, die onmiddellijk na het vallen van de schoten door een klein, smal deurtje de zaal verlaten had keerde nu terug, en kondigde onder een doodsche stilte aan, met een wit, vertrokken gelaat:

— Peanut is dood. Hij kreeg den kogel precies nidden in zijn voorhoofd. Niemand sprak een woord. Het bleef zoo stil, dat men letterlijk een speld had kunnen hooren vallen. Achter de tafel stond Raffles kaarsrecht, en hij zag er waarlijk uit als de straffende gerechtigheid, met zijn roerloos bleek en strak gezicht, waarin de oogen somber en onheilspellend glansden. Nanette leunde tegen den muur met een verwrongen gelaat, en alsof zij een onmacht nabij was. Toen begon Raffles weer te spreken; en zijn stem klonk ijskoud en snerpend:

— Die sluipmoordenaar heeft dus zijn verdiende loon. Ik verdedigde mijn leven! Nogmaals, zijn jullie van zins, mij te volgen? Bedenk wel dat het een groote ramp kan zijn, mij tot vijand te krijgen! Doen jullie van nacht mee?

En toen klonken plotseling tal van stemmen door elkaar, opgewonden, bijna schreeuwend:

— Zeg ons wat wij te doen hebben! Wij volgen je! Jij bent de man dien wij hebben moeten. Leve Perry!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VII.

STEIGER 317.

Het was ongeveer twaalf uur in den nacht, toen een klein groepje personen, zoeven uit een auto gestapt, en waarbij zich een elegant gekleede vrouw bevond, met een snoer diamanten om den hals, langs de Kade van East River voort liep in de richting van den Steiger, die het nummer 317 droeg, geschilderd op een ronde, houten schijf, die boven aan een wit geschilderde paal was bevestigd.

Deze Steiger ligt tamelijk afgezonderd, tegenover een reeks groote pakhuizen, en op een plek die des nachts meestal volmaakt verlaten is, omdat er geen woningen zijn, en alleen maar fabrieken of opslagplaatsen, met hier en daar een enkelen nachtwaker.

Nu en dan kwam de maan te voorschijn van achter snel voortjagende wolken, en dat was wel noodig om iets te kunnen onderscheiden, want de verlichting op deze plek liet heel wat te wenschen over.

In de verte echter zag men heel duidelijk den rossen gloed boven Manhattan, en de fel verlichte wolkenkrabbers staken uit die roode mist op als geheimzinnige vuurtorens. Er hing voorts een dunne nevel, die het den smokkelaars nog gemakkelijker zou maken, ongemerkt en ongehinderd de smokkelwaren aan te brengen, en nog wel in het hartje van New York.

De kleine groep hield zich zooveel mogelijk in de schaduw, en plotseling stonden allen stil, en een lange man met een grijzen deukhoed en een dikke overjas, wendde zich vrij ongeduldig tot de vrouw en zei:

— Kom nu eindelijk eens op de proppen met een verklaring Nanette. Waarom zijn we hier, wat voeren we hier uit. En waarom doen we niet mee met de anderen?

— Dat zul je aanstonds hooren! Ik doe niet mee, wat mij betreft, omdat ik geen lust heb, door de blauwe jongens te worden opgepakt als de eerste de beste straatmeid. Ik doe niet mee, omdat ik daar niet dom genoeg voor ben, maar wie het anders inziet, mag weg gaan!

Op mij kunnen ze lang wachten, die daarginds!

— Ben je bang voor Perry? vroeg de lange man weer.

De oogen van de vrouw schoten vonken, toen zij hernam:

— Ik ben nog nooit voor iemand bang geweest, Hank! Bang ben ik niet — maar ik wantrouw hem! Je was er bij, dat hij Peanut neerschoot — door een luikje heen, nog niet eens zoo groot als mijn hand — zoo smal als een brievenbus! Maar weten jullie wel wat er in het huis van Peanut was gebeurd? Zijn brandkast was gepiunderd, en ze hadden hem weggehaald zoogenaamd vanwege de politie! Maar ik durf er op zweren, dat het heelemaal geen politie is geweest!

— Je wilt toch niet zeggen dat dat een streek was van Perry vroeg een van de andere mannen op een toon van ongelooft. Dat is te gek om los te loopen!

— Geloof je? hoonde Nanette. Is dat onmogelijk? Daar denk ik anders over! Maar het komt er ook niet op aan. Laat mij die gedachten dan maar voor mij zelf houden. Maar dit is zeker — ik vertrouw Perry niet, ik haat hem, en van nacht zal hij sterven!

— En daarom belet je ons, met de andere jongens mee te doen? zeide de man met den grijzen hoed op nijldigen toon. Als ik dat geweten had! Ga mee, Jack — tenminste als je je hoofd niet in den strop wilt steken, dien deze dame voor je ophaalt! De anderen moeten maar doen wat zij willen. Er zijn er een paar bij, die voor je door een vuur zouden gaan, Nanette, en dat moeten zij weten, maar ik pas er voor, aan dat zaakje mee te doen! Hoe is het Hack, ben je voornemens, om mee te gaan? Je weet drommels goed dat we al over den tijd zijn, en ik neem het den jongen niet kwalijk, als ze niet langer op ons willen wachten!

Een kleinere man maakte zich van de groep los, en ging zwijgend naast den langen man staan.

Nanette haalde minachtend de schouders op en zei:

— Je winst is niet groot, Hank! Ik ken dien vent niet eens. Een nieuweling, een indringer, die er al uit zou zijn gegooid, als jij hem niet bij ons had gebracht, op het laatste oogenblik. We hebben jullie niet noodig, en ik weet wat mij te doen staat!

Op dat oogenblik kwam er haastig een kleine, dikke man aanloopen, met een vuurrood gezicht, en glinsterende, zwarte oogjes, die spiedend rond keken, tot zij Nanette en haar medgezellen ontdekt hadden.

Dadelijk foeterde hij, met moeite zijn stem dempend:

— Hoe is het — komt er van nacht nog iets van, of zal madame ons niet de eer aandoen, tegenwoordig te zijn? Dat moet madame weten, maar de heeren zullen toch zeker wel een handje helpen?

— Ik ga met je mee, Gelukszwijntje, zei de lange man. Maar de andere jongens vertrappen het. Die vinden het te gevaarlijk, denk ik.

De man met den vreemden bijnaam nam de drie kerels die bij de vrouw stonden, eens scherp op, bromde minachtend een verwensching, en zeide:

— Het is hun zaak. Als ze maar niet denken, dat ze dan mee opdeelen. Vooruit, want ieder oogenblik kan de motorboot aan zijn.

Nanette keek toe, hoe het drietal zich in de duisternis haastig verwijderde, en toen hun voetstappen waren weggestorven, hernam zij:

— Loopen jullie maar in je verderf. Loopen jullie maar aan den leiband van je mooien Perry. Het zal zoo lang niet meer duren, dat zweer ik! Jongens, jullie zijn mij altijd trouw geweest, en als jullie mij van nacht helpt, en er voor zorgt dat ik aan het hoofd van den troep kom, dan zal je dat geen windeieren leggen. Wij kunnen het ook wel zonder vreemdelingen uit Chicago stellen. Ik wil....

Zij hield eensklaps op, en stond stokstijf voor zich uit te staren. Een seconde later gingen haar vingers in koortsachtige haast over haar borst, om haar hals, en toen schreeuwde zij het uit, op een toon van dolle woede en van schrik tevens:

— Mijn collier! Mijn diamanten!

— Wat is er mee? vroeg een van de kerels verschrikt. Ben je ze kwijt?

— Hel en duivel! Geen minuut geleden voelde ik ze nog onder mijn vingers! krijscnte Nanette, bijna dol van woede. En mijn arm-band — ook weg!

Krijtwit leunde zij tegen den muur van het pakhuis, niet in staat om geregeld te denken, het bont van haar nek rukkend, haar kleederen betastend, en met haar groene oogen als kolen vuur in haar vertrokken, spierwit gezicht.

— Wie heeft dat gedaan? bracht eindelijk een van haar trawanten op vreesachtigen toon uit.

— Wie het gedaan heeft? Wie kan het anders hebben gedaan dan Hank, of nog liever als zijn vriend, de nieuweling die voortdurend bij en achter mij gestaan heeft?

— Maar Hank doet zulke dingen niet! zei een andere man, geheel ontdaan door dit voorval. Hij is er trouwens niet handig genoeg voor, en hij heeft bovendien wel een meter van je afgestaan! Hank is een goede kerel, die jou zeker niets zal durven afnemen, al had het niet meer waarde dan een dollarcent!

— Wie spreekt hier over zoo'n elegante wijze over mijn armzalig persoontje? vroeg een schorre stem, en voor iemand het wist stond er een lange man met een beenig gelaat en diep in het hoofd liggende, grijze oogen bij het groepje.

— Hank! schreeuwde Nanette, zich met de hand over het voorhoofd strijkend. Ik ben toch niet gek? Waar kom jij vandaan? Daarnet droeg je een grijzen hoed!

— Ik kom uit de kroeg — en mijn mooien grijzen hoed hebben ze gegapt! verklaarde de man op zwaarmoedigen toon. Mijn mooie jasje ook. Maar ik heb het verdiend. Ik ben een rampzalig schepsel. Vloek me maar, Nanette. Ik heb vandaag teveel gedronken. Nog meer dan anders. Emmers, om zoo te zeggen. Maar het kostte mij niets, en daarom....

Nanette had hem in de borst gegrepen, en schudde hem woest heen en weer, zoodat de dronkaard zijn pet verloor, die den grijzen hoed had moeten vervangen, en dien hij waarschijnlijk te leen had gekregen, en beet hem toe:

— Met wie heb jij gedronken ellendeling?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan! Met een goeden jongen, die maar altijd rondjes gaf! Ik zei wel dat ik een zaakje had op te knappen, van nacht, maar de whisky die hij liet schenken — onvergetelijk, lieve Nanette!

— Ik heb veel lust om je in de rivier te laten smijten, jij hond! Was die man alleen?

— Neen, een vriend kwam er bij.

— Klein?

— Heel wat kleiner dan ik in ieder geval. Ook een gezellige baas. Gaf ook rondjes en fijne sigaren weg. Bijzonder aardig stel menschen.

Maar ja — wat zul je er aan doen — ik ben in slaap gesukkeld, geloof ik. Is alles al afgelopen — ik hoop toch — hik — ik hoop toch van niet? Jullie zullen dien armen Hank er toch niet buiten laten?

Nanette gaf den dronkaard een duw, die hem tegen den muur van het pakhuis deed tuimelen, stond een oogenblik doodstil voor zich uit te staren, en draaide toen langzaam haar marmerwit gelaat naar een van haar vrienden. Haar stem was bijna toonloos toen zij zei:

— Ik begin het nu geloof ik te doorzien. Het moet jullie nu wel duidelijk zijn, wie die Perry is! Of hebben jullie het nog altijd niet begrepen? Dan zal ik het jullie zeggen! Het is de man, die de brandkast van Peanut plunderde, het is de man, wiens vriend mij als een goochelaar zoo handig mijn diamanten ontstal, het is de man, die Chipa ten onder bracht en Cassoni in handen van de politie deed vallen — om kort te gaan, het is John Raffles, en niemand anders, of ik wil gehangen worden! Van dien ellendeling daar heeft hij, zooals jullie kunt zien, een onbruikbaar vod gemaakt, niet eens de moeite waard, om in het water te werpen! En zooals hij op hem geleek het was wonderbaarlijk! Kent een van jullie Perry soms van uiterlijk?

— Ik heb in Chicago drie jaar met hem samen gewerkt! antwoordde een van de mannen haastig.

— Jij, Ted? vroeg Nanette levendig, en zij wendde zich met een ruk naar den man om. Dan is het wel heel noodlottig, dat jij pas van avond laat bij ons bent gekomen! Maar wat niet is, kan nog komen! Ga onmiddellijk mee. En zoodra wij hem weer zien, zeg je mij, of het Perry is of niet!

— Maar je zegt zelf, dat hij zich als Hank had voorgedaan! merkte een van de andere mannen op. Hoe zou Ted hem dan kunnen herkennen of niet herkennen?

— Ezel! Natuurlijk heeft hij zijn vermomming nu al weer afgelegd, anders zouden de jongens hem immers niet gehoorzamen! Het wordt mij hoe langer hoe duidelijker, dat het alleen die duivel van een Raffles kan zijn, die zoiets kan bedenken, en zoo snel ten uitvoer kan brengen. De Roode Pimpernel is er maar een kwajongen bij. Maar zijn rijk heeft uit, of mijn naam is niet Nanette Pivoine!

Er klonk op dat oogenblik een zeer zacht gefluit van de zijde van de rivier.

Toen werd het stil, en terwijl allen zwijgend en in de schaduw toezagen, gleed er spook-

achtig en snel, een kleine politieboot voorbij, die vlug in den nevel verdween.

— Jullie zien het! Hij heeft ons verraden en verkocht, en als wij meededen, zouden we er gloeiend bij zijn!

— Dat is — hik — pure kletspraat! meende de dronken Hank on hoffelijk. Politiebooten varen hier altijd. Die zijn altijd op patrouille, en dat zegt dus nog niets! Jij praat altijd maar kwaad van de menschen, jij slet!

— Ik zou je aanraden, je bek te houden, Hank, zeide de vrouw dreigend, of het loopt niet goed met je af. Vooruit jongens, er moet een eind aan gemaakt worden, en als het nog kan wil ik de anderen waarschuwen, maar ik ben bang dat ze al op het water zijn. Ze zouden de motorboot tegemoet gaan met een stuk of vier, vijf groote sloepen met een aanhangmotor, die gemakkelijker uit de voeten kunnen komen, en overal kunnen aanleggen, waar maar een voet water staat. Vooruit, en nu geen woord meer.

Terwijl dronken Hank lallend en zwaaiend zijns wegs ging, als een levende demonstratie, hoe het in New York met de drooglegging gesteld was, ging het kleine troepje zwijgend en voorzichtig eerst een eind langs de in duisternis gedompelde voorgevels der groote pakhuizen, en vervolgens in de richting van een kleine loods, die van ouderdom bijna ineen zakte, bij het begin van Steiger 317.

Een van de mannen had de auto opgehaald, en zoo dicht mogelijk in de buurt gebracht. Een kort oogenblik stonden de mannen en de vrouw aandachtig rond te zien en te luisteren.

Op de rivier is het nooit geheel stil, want er komen dag en nacht booten van allerlei aard en uit allerlei windstreken aan. Ook nu gleden er een paar machtige zeeschepen voorbij, die monsterachtig groot leken in de mist, en nu en dan naargeestige, loeiende kreten lieten hooren. De meesten daarvan werden getrokken door blazende en puffende sleepbootjes.

Maar op den wal was op dit tijdstip volstrekt niets meer te zien. Een enkele vrachtauto, ledig, was met veel misbaar over de ongelijke keien van de Kade voorbij gedonderd.

— Kom! zeide de vrouw eenvoudig.

Snel staken allen de Kade over en liepen op het loodsje toe. Daarbinnen brandde licht, wat heel duidelijk te zien was door de reten en scheuren tusschen de slecht gevoegde planken.

De mannen slopen naar de achterzijde, op alles bedacht, en plotseling stonden zij stokstijf stil, toen een barsche stem vroeg:

— Nu nog eens, man, wat doe je hier? Wat heb je hier te zoeken? Wie ben je?

— Wel, wat is er tegen dat ik in dit loodsje ben? vroeg een spottende stem. Sedert wanneer is dat verboden?

Nanette bukte zich snel en bracht haar oog voor een spleet in het hout, wel twee vingers breed.

Zij zag een man op den rug, lang en goed gebouwd, en tegenover hem zag zij de gezichten van een drietal mannen, waarvan zij er twee meende te herkennen als behorende tot de bende van Chipa, den vroegeren tegenstander van Cassoni.

Wat zij hier deden begreep zij volstrekt niet, en waarschijnlijk was het een toeval, dat de mannen hierheen had gebracht. Het was niet aan te nemen, dat zij het zouden gewaagd hebben, hun neus te steken in een smokkelzaak, die door de bende van Cassoni op touw was gezet.

Dezelfde stem van zoeven zei weer :

Deze loods is van ons. Niemand mag hier ooit binnen gaan, zonder onze toestemming. Je bent hier zeker niet thuis, en we willen weten wie je bent.

Toen antwoordde de man met een rustige klare stem :

— Nu, jullie zullen wel van me gehoord hebben — ik ben Perry — Jim Perry uit Chicago!

Een huivering doorliep het lichaam van de vrouw.

— Eindelijk! fluisterde zij heesch. Hier is je kans, Mike!

Zij had den man naast haar aangestooten, en knikte in de richting van de opening in de achterzijde van de loods.

Mike klemde zijn kaken op elkaar, bracht het oog voor de opening, zag dat Perry geen twee passen van hem afstond, met zijn rug naar hem toe, trok zijn browning, en snel kraakten twee schoten, en de man daarbinnen stortte zonder een kreet te slaken voorover met het gelaat op den houten vloer.

De mannen van Chipa doofden onmiddellijk hun lampen, maakten dat zij de voordeur uitkwamen, die zij open lieten staan in hun haast, en namen de vlucht, zonder zich zelfs te overtuigen, wie de moordende schoten gelost had.

Snel renden de vrouw en haar medeplichtigen op de auto toe, maar zij hadden die nog niet bereikt, of een patrouillewagen kwam pijlsnel uit een zijstraat schieten, zwaaide de kade op,

en sneed hun den weg naar de reddende auto af.

Mike was zoo dom, nogmaals zijn browning te willen gebruiken, en vuurde op de agenten, die onmiddellijk met een doodelijk salvo antwoordde, zoodat de moordenaar, door vier kogels getroffen, om zijn as draaide, een soort van snik liet hooren, en levenloos ter aarde stortte.

De twee mannen die nog over bleven en de vrouw zagen wel in dat iedere tegenstand nutteloos was, hieven de handen omhoog, en lieten zich ontwapenen.

— Op wie is geschoten? vroeg de bevelvoerende politiekapitein kortaf.

— Ik geloof dat het in de loods was, kapitein! zeide een der mannen.

— Ga kijken en neem het zoodje mee! beval de kapitein.

Met de gevangenen tusschen zich in begaven vijf agenten zich naar de loods, die een oogenblik later vrij helder verlicht werd door vier, vijf elektrische tootsen.

Daar lag een goed gebouwd man met zijn gelaat voorover en wijd uitgespreide armen. Hij was gekleed in een colbertcustuum met groote ruiten. Het bloed vloeyde uit twee wonden in zijn rug. Het was duidelijk dat hij reeds dood was.

Een agent draaide den vermoorden man op den rug, en op hetzelfde oogenblik gaf Ted een schreeuw, en riep doodsbleek :

— Maar — het is wel degelijk Jim Perry! Mike heeft Jim Perry uit Chicago neergepaff!

Nanette staarde als krankzinnig naar dat witte gezicht dat zij volstrekt niet kende en nooit gezien had. De doode had een zeer laag voorhoofd, een klein, zwart snorretje en de wijd openstaande oogen waren gitzwart.

En de trek van woeste zegepraal gleed van haar gelaat, en maakte plaats voor een uitdrukking van doffe machteloosheid.

— Wij kunnen het nooit winnen — hij is te sterk voor ons! mompelde zij.

— Van wie spreek je, vrouw? vroeg een der agenten streng.

— Ik spreek van — van....

En toen zakte zij bewusteloos ineen, en haastig werden de gevangenen allen weggevoerd naar den patrouillewagen.

In dienzelfden nacht werden bij steiger 317 een zestal motorsloepen door de politie aangehouden, die volgeladen waren, tot zinkens toe, met vaten drank. De opvarenden

werden allen gearresteerd, en ditmaal was het ernst, want hun noodlot wilde, dat zij te doen kregen met een commissaris van een ander slag dan de heer Marsh.

Zij kregen allen zware straffen, en Nanette werd tot tien jaren celstraf veroordeeld, wegens aansporing tot moord en medeplichtigheid

daaraan.

De doode in de loods bleek inderdaad Jim Perry te zijn, en het noodlot had dien moordzuchtigen schelm juist op dienzelfden avond naar die loods gebracht, waar hij een samenkomst had moeten hebben met een paar luitenants van wijlen Chipa, den drankkoning!

De volgende aflevering bevat :

De man met de groene oogen.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885